

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΚΕ'

ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19

15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1948

ΑΡΙΘ. 7—8

ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΑΜΑΡΙΤΥΡΙΑ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
ΔΙΑ ΤΑ ΕΝΑΝΤΙ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΣΥΜΜΟΡΙΤΩΝ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ
ΒΑΛΚΑΝΙΚΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΝ ΤΟΥ Ο.Η.Ε.
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Δραῖσις συμμοριτῶν εἰς βορείους περιοχάς, ἰδίᾳ τῆς Ἡπείρου, προσλαμβάνει ἀγριωτάτην μορφήν. Δὲν σᾶς ἀπησχόλησα μέχρι τοῦδε μετὸς ἐμφορησμοῦ, οὔτε μετὸς τὴν βιαίαν στρατολογίαν, οὔτε μετὰς ὁμαδικὰς ἐκτελέσεις ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι συνηθίζονται ἀπὸ τοῦ συμμορίτου εἰς ὀλόκληρον τὴν χώραν μας. Σήμερον ὁμως ἡ μανία τῶν στρέφεται ἐναντίον καὶ τῶν γυναικῶν. Κατὰ ἑκατοντάδας ἀριθμοῦνται αἱ νεάνιδες τῆς Ἡπείρου, αἵτινες ἐκακοποιήθησαν, ἐβιάσθησαν καὶ ἀπήχθησαν πέραν τῶν συνόρων διὰ νὰ χρησιμεύσουν διὰ τοὺς πλέον εἰδεχθεῖς σκοποὺς. Ἡ τοιαύτη ἀτίμως τῆς ἑλληνικῆς οἰκογε-

νείας εἶναι κάτι τὸ ἀπολύτως ἀντίθετον πρὸς τὰ ἥθη μας. Κάθε χριστιανικὴ ψυχή, ὅταν πληροφορηθῆ ὅτι νέαι κόραι, σχεδὸν παιδιὰ, αὐτοκτονοῦν, ριπτόμεναι εἰς τὰ βάραθρα τῶν ὄρεων διὰ νὰ ἀποφύγουν τὸν βιασμόν καὶ τὴν ἀπαγωγὴν τῶν πρὸς Ἀλβανίαν, θὰ ἐξαναστῆ, καὶ πιστεύω ὅτι διὰ παντὸς μέσου εἰς τὴν διάθεσίν της θὰ ἀποδοκιμάσῃ αὐτὰ τὰ ἀπαίσια κακουργήματα. Ποιοῦμαι ἐκκλησίαν πρὸς τὰ χριστιανικά σας αἰσθήματα διὰ νὰ πράξετε πᾶν τὸ δυνατόν, ἵνα σταματήσῃ τὸ ταχύτερον τὸ συντελούμενον κακόν, τὸ ὁποῖον καταισχύνει αὐτὴν ταύτην τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἀνθρώπου.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΑΜΑΡΤΩΛΟΙ

Μὲ πολὺν ζῆλον ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς περιγράφει ὅλους τοὺς σταθμοὺς τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου, εἰς τοὺς ὁποίους δηλοποιεῖται ἡ ἀγαπῶσα φιλανθρωπία Αὐτοῦ πρὸς τοὺς πτωχοὺς, τοὺς ἐξουθενημένους, τοὺς ἀμαρτωλοὺς. Εἰς ἀπροσπέλαστον ὠραιότητα καὶ ἔξοχον λαμπρότητα χρωμάτων μας δεικνύει μίαν εἰκόνα τῆς τοιαύτης ἀγάπης, τὴν ὅποیان δύναται τις νὰ ἐπιγράψῃ «Ἡ θέσις τοῦ Χριστοῦ ἐναντι τῆς ἀμαρτίας καὶ τῶν ἀμαρτωλῶν». Αἰσθανόμεθα τὸν ἑαυτὸν μας ἰσχυρότατα ἐλκόμενον καὶ χωρὶς ἀντίστασιν εἰς τὴν εἰκόνα αὐτήν, διότι εἰς αὐτὴν παρατηροῦμεν τὴν ζήτησιν καὶ μέριμναν τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ἀθάνατον ψυχὴν μας καὶ διότι ἐν αὐτῇ ἀναγνωρίζομεν ἡμᾶς αὐτοὺς. Δὲν ἦλθε τότε ὁ Χριστὸς μόνον εἰς τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τοὺς τελῶνας καὶ ἀμαρτωλοὺς «ἵνα ζητήσῃ καὶ σῶσῃ τὸ ἀπολωλός», ἀλλὰ πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, πρὸς ὅλους τοὺς ἀμαρτωλοὺς πάν-

των τῶν αἰώνων. Ἐκ τούτου μετεβίβασεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Του τὴν σωτήριον ἀγάπην Του, τὴν φροντίδα καὶ τὴν ζήτησιν τῶν ἀπολεσθεισῶν ψυχῶν, καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὁ Χριστὸς ζῆ καὶ ἐνεργεῖ κατ' ἐξακολουθήσιν μέχρι τέλους.

Ὁ Χριστὸς εἰσάγει τὴν μεγάλην Του ψυχικὴν φροντίδα ἐπὶ γῆς μετὸς εὐλογημένους καὶ πλήρεις παρηγορίας λόγους «οὐκ ἦλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλ' ἀμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν» (Λουκ. 5,32). Εἰς τὰ 33 χρόνια τῆς ζωῆς Του καὶ ἰδίᾳ τὰ τελευταῖα ὁ λόγος Του ἦτο ζωὴ καὶ ἐνέργεια. Ἡ ἐνανθρώπησις, ἡ θεῖα ζωὴ, ὁ συμφιλωτικὸς θάνατος ἐξαστράπτουσιν εἰς ἓν θερμότατον φῶς τῆς ἐκζητήσεως τοῦ ἀπολωλός. Μὲ κατεπεῖγον καὶ μέχρι καρδίας εἰσδύον κήρυγμα διὰ τούτους, τὸ «μετανοεῖτε», ἀρχίζει τὸ μεσσιανικὸν ἔργον Του καὶ μετὸς τὴν προσευχὴν διὰ τοὺς ἀμαρτωλοὺς, «Πάτερ ἄφες αὐτοῖς», ἀρχίζει τὸ μέγα ἔργον τῆς σωτηρίας. Ἄς ὑπάγωμεν μαζὺ Του διὰ τῶν χωρίων καὶ τῶν πόλεων καὶ ἄς τὸν ἀκούσωμεν πόσον ἤρεμα, πό-

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διαμαρτυρία τοῦ *Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν*. — † *Μητροπολίτου Λαρίσης Λαοροθέου* Ἐκκλησία καὶ ἁμαρτωλοί. — *Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου* Καθηγητοῦ τοῦ Παν/μίου, Ἐκθεσις περὶ τῆς ἐν Celigny συσκέψεως περὶ τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν. — *Παν. Ν. Τρεμπέλα* Καθηγητοῦ τοῦ Παν/μίου, Ἡ ἔννοια καὶ τὸ κρίμα τῆς Σιμωνίας (Α'). — *Σωτηρίου Ἀγαπητίδου* Ὑφηγητοῦ τοῦ Παν/μίου, Charles Gide (Α'). — Πρεσβυτέρου *Ἰωάννου Σπ. Ράμφου* Αἱ τρεῖς εὐρέσεις τῆς τιμίας κεφαλῆς Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. — *Νεοφύτου Ἀθηνῶν* Ἐγκύκλιος διὰ τὴν Μονὴν Φιλοθέης. *Παρατηρήσεων Στέλλης*: Ἀπίστευτον. — Ὁ κίνδυνος. Ὁ μόνος τρόπος. — Ὁ Γκάντη. — *Χρονικά*.

.....
 σον φιλάνθρωπα καὶ συγχωρητικὰ λέγει ὁ Σωτήρ «θάρσει τέκνον, ἀφένονται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου». Τὸ πρῶτον λοιπὸν καθήκον τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νὰ ζητήσῃ τὸ ἀπολωλός, τὴν ἁμαρτωλὴν ψυχὴν, νὰ τὴν διδάξῃ, νὰ τὴν ἀγιασῇ καὶ νὰ τὴν ἐτοιμάσῃ διὰ τὸν οὐρανόν. Ζητεῖ λοιπὸν ἡ Ἐκκλησία τὸν ἐγκαταλελειμμένον οἰκίσκον, ἀνάπτει ἐν φῶς μὲ τὸ ὁποῖον φωτίζει μέσᾳ εἰς τὸ σκότος τοῦ ἐπιγείου βίου διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν εἰκόνα τοῦ οὐρανοῦ χάρισματος. Πάντοτε ἡ Ἐκκλησία μᾶς ὑπενθυμίζει τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν ἐπιστροφήν. Ἡ προσευχὴ τῆς εἶναι κήρυγμα καὶ τὸ κήρυγμά τῆς προσευχὴ διὰ τὰ παιδιὰ τοῦ κόσμου. Ἰκετεύουσα καὶ δεομένη ἀνατείνει τὰς χεῖράς τῆς εἰς τὸν οὐρανὸν διὰ ταχεῖαν καὶ προφθάνουσαν φιλανθρωπίαν. Παρακαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ μὴ ἐνθυμῆται τὴν ἀθλιότητά μας, ἀλλὰ νὰ μᾶς στείλῃ βοήθειαν, λύτρωσιν καὶ συγχώρησιν. Μὲ πόνον ἐξ ἄλλου ζητεῖ εἰς τὸ κήρυγμά τῆς ἡ Ἐκκλησία τὸν ἁμαρτωλὸν μὲ τὴν αὐτὴν μέθοδον ὡς ὁ Χριστός. Τὸ κήρυγμα, ὁ λόγος τοῦ Κυρίου, δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰ μὴ ἐκζήτησις τῆς χαμένης ψυχῆς. Ὅπως ὁ Θεὸς Ποιμὴν τῶν ψυχῶν, οὕτω καὶ ἡ Ἐκκλησία ἀποστέλλει τοὺς Ποιμένας τῆς εἰς τὸν κόσμον ἐπὶ τοῦ ἄμβωνος καὶ εἰς τὴν ἐξομολόγησιν ἵνα ζητήσωσι καὶ κερδίσωσι ψυχάς.

Εἰς τὸ κεντρικὸν σημεῖον ὑπάρχει ἡ Θεία Εὐχαριστία. Προσεύχου λοιπὸν ἀγαπητέ χριστιανέ μὲ τὸν Ἱερέα, καὶ μόνος σου θὰ εὕρῃς ὅτι ἐξ ὑπαιτιότητός σου προέρχεται πᾶσα ἀθλιότης τῆς ζωῆς σου. Εἰς τὸν δρόμον τοῦ ἁσώτου υἱοῦ ἔχει ἐκθέσει ὁ Χριστὸς τὸ σημεῖον τῆς φιλανθρωπίας, καὶ εἰς τὴν πρέπουσαν ἀνατροφήν τὸ σημεῖον τοῦτο ἔχει ἀποθέσει εἰς χεῖρας τῆς Ἐκκλησίας. Ἀριθμήσατε, ἂν δύνασθε, τὰ ἀπολωλότα πρόβατα, τὰ ὁποῖα ἡ Ἐκκλησία ἐπανέφερον εἰς τὸν εὐθὺν δρόμον ἐν τῇ δυνάμει τοῦ λόγου τοῦ Σωτῆρος διὰ τῶν ποιμένων τῆς.

«Ἄν τινον ἀφήτε τὰς ἁμαρτίας ἀφίενται αὐτοῖς». Τὸ σπουδαιότατον λοιπὸν διὰ τὴν ψυχὴν μας εἶναι νὰ ζητήσωμεν καὶ νὰ εὕρωμεν δι' ἑαυτοὺς τὸν Χριστὸν καὶ τὴν χάριν Του.

Ὁ Χριστὸς ἐγνώριζε κάλλιον παντός ἄλλου ὅτι ἡ ἁμαρτία ὑπόσχεται χαρὰν καὶ ἀπόλαυσιν, ἀλλὰ ταύτοχρόνως φονεύει τὴν ἐν τῷ Χριστῷ

χαρὰν καὶ ὑποδουλώνει τὴν ψυχὴν «Ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν οὗτος δοῦλός ἐστι τῆς ἁμαρτίας» (Ἰωαν. 8, 34). Ἡ φανερά δύναμις τῆς ἁμαρτίας καὶ αἱ πειστικαὶ ἀλύσεις αὐτῆς, τὰς ὁποίας φέρει ὁ ἁμαρτωλός, ἐξεικονίζονται ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ εἰς τὴν παραβολὴν τοῦ ἁσώτου, διὰ νὰ διαφυλάξῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ αὐταπάτας καὶ μειώσεως, νὰ θέσῃ τὴν προσευχὴν μετανοίας εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὰ χεῖλη του, ἅτινα τὸν ἐπαναφέρουν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν του, εἰς τὸ εὐχάριστον δειπνον. Ὅπως ὁ Χριστὸς ἐν τῇ παραβολῇ ταύτῃ εἰκονίζει τὴν χαρὰν τοῦ ἐπανελθόντος ἁμαρτωλοῦ καὶ τὴν χαρὰν ἐξ ἄλλου τοῦ ζητοῦντος καὶ ἐπανευρίσκοντος πατρὸς μετ' ἑξωτῶν χρώματα, ἔτσι ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον ἀποδίδεται συνειδητῶς ἡ χαρὰ τοῦ Θεοῦ. Εἰς τὴν εὐτυχισμένην καρδίαν, εἰς τὸν εὐχάριστον θόρυβον, εἰς τὸν δυνατὸν κτύπον τῆς ἐκ τῆς χάριτος χαρᾶς ὁ Σωτήρ δίδει εὐχάριστον ἔκφρασιν διὰ τῆς ὥραιας αὐτῆς καὶ διδακτικῆς παραβολῆς, ἥτις ἐξαρπάζει καὶ καταλαμβάνει κάθε ἁμαρτωλόν. Οἱ λόγοι Του καὶ ἡ διδασκαλία Του ἀντηχοῦν εἰς τὸ ἄσπερον τῆς χαρᾶς διὰ τὸ ἐπανευρεθὲν πρόβατον, «Ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησεν, ἀπολωλὸς ἦν καὶ εὐρέθη». Χαίρει ὁ οὐρανός, χαίρει ἡ γῆ, χαίρουσιν οἱ Ἄγγελοι, χαίρουσιν οἱ ἄνθρωποι, ὅταν ὁ ἁμαρτωλός μετανοῇ καὶ ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν.

Αὕτη ἡ χαρὰ τοῦ Θεοῦ μεταφέρεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀδιακόπως, ἥτις χαίρει μετὰ τῶν χαιρόντων καὶ λυπεῖται μετὰ τῶν λυπούμενων. Ὅπως ὁ Χριστὸς μὲ τὸ «θάρσει», ἔτσι ὡς Ἄγγελος εὐχαρίστου εἰδήσεως στέκει ἡ Ἐκκλησία καὶ ἀναγγέλλει τὴν χαρὰν εἰς ἐπανευρεθέντα ἁμαρτωλόν. Δὲν παράκειται ἡ Ἐκκλησία μόνον εἰς τὴν κούνια τοῦ βρέφους, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν κλίνην τῆς ἀσθενείας καὶ τὴν ἐπιθανάτιον τοιαύτην, ἀπλώνουσα τὴν χαρὰν εἰς πάντας διὰ τῶν μυστηρίων. Τότε κυριαρχεῖ πράγματι μόνον χαρὰ, ἥτις δὲν θολοῦται δι' οὐδενός ἐλέγχου καὶ κατηγορίας, δι' οὐδεμιᾶς ἐνθυμήσεως τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τοῦ μεγέθους τῶν ἁμαρτιῶν. Κάθε πηγὴ λύπης καὶ ἀμφιβολίας καλύπτεται καὶ ἀφίενται νὰ ἐκχύνεται ἡ αἰώνια καὶ εὐλογημένη χαρὰ εἰς μίαν παρηγορητικὴν προσευχὴν.

Εἰς τὸ μυστήριον τῆς ἐξομολογήσεως ἀνοίγει ὁμοίως ἡ Ἐκκλησία τὰς πηγὰς τῆς χαρᾶς. Καὶ συγχαίρει ἐν γνησίᾳ χαρᾷ καὶ εἰρήνῃ, μὲ τὰ ὁποῖα ὁ Χριστὸς ἴδρυσεν τὸ μυστήριον, δι' οὗ διαρκῶς χαρίζει τὴν χάριν Του. Ἀπὸ κάθε λόγου ὁμιλεῖ ἡ χαρὰ. Οὐδεὶς ὀφθαλμὸς εἶδε καὶ εἰς οὐδὲν βιβλίον εἶναι καταγεγραμμένη ἡ χαρὰ, ἦν ἐναποθέτει ἡ Ἐκκλησία εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου διὰ τοῦ μυστηρίου τούτου, εἶναι ἡ χαρὰ τοῦ Χριστοῦ διὰ τὸν μετανοοῦντα ἁμαρτωλόν. «Χαρὰ γίνεται μεγάλη ἐν οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι».

† Ὁ Λαρίσης ΔΩΡΟΘΕΟΣ

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ CELIGNY ΣΥΣΚΕΨΕΩΣ
ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΘΕΟΛΟΓΙΚΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Ἐν Celigny (Ch. d. Bossey), παρὰ τὴν Γενεύην τῆς Ἑλβετίας, συνεκλήθη ἐκ πρωτοβουλίας τοῦ τμήματος ἀνοικοδομήσεως τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν Γενεύης (Διευθυντὴς ὁ Dr. H. Cockburn) σύσκεψις θεολόγων καθηγητῶν τῶν διαφόρων θεολογικῶν σχολῶν Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς, πρὸς ἐξέυρεσιν μέσων πνευματικῆς καὶ ὕλικῆς ἀλληλοβοηθείας αὐτῶν, διὰ τοῦ ὧς ἄνω τμήματος ἀνοικοδομήσεως, ἐπὶ ἀπροσκόπτῳ καὶ ἀποτελεσματικῇ λειτουργίᾳ αὐτῶν.

Ἡ σύσκεψις συνήλθε τὴν 29 Δεκεμβρίου 1947 καὶ διήρκεσε μέχρι τῆς 3 Ἰανουαρίου 1948. Κατ' αὐτὴν παρέστησαν πλὴν τοῦ ὧς ἄνω Διευθυντοῦ τοῦ τμήματος ἀνοικοδομήσεως καὶ τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ, καθηγηταὶ ἐκ τῶν ἐξῆς θεολογικῶν σχολῶν: Ἀθηνῶν (ὁ ὑποφαινόμενος), Γενεύης, Πράγας, Debrecen (Οὐγγαρίας), Ὁξφόρδης, Βελιγραδίου, Newton (Ἀμερικῆς), Richmond (Ἀμερικῆς), Montpellier, Arhus (Δανίας), Schöller (Γερμανίας), Ὀλλανδίας, Γλασκώβης, Βέρνης, Πολωνίας, Αὐστρίας, Τυβίγγης (Γερμανίας), Ἰταλίας, Ζυρίχης καὶ Ὁρθοδόξων Παρισίων. Δὲν ἤδυνήθησαν νὰ παραστοῦν ἀντιπρόσωποι δύο θεολογικῶν σχολῶν Ἀμερικῆς, μίας γερμανικῆς, μίας σουηδικῆς καὶ τῆς βουλγαρικῆς.

Ἄμα τῇ ἐνάρξει τῶν συνεδριάσεων ἐξελέγη ὁμοφώνως πρόεδρος τῆς συσκέψεως ὁ Dr. Cockburn καὶ ἀντιπρόεδρος ὁ ἀγγλικανὸς ἐπίσκοπος Neiel (πρ. Ἰνδιῶν). Ὁ Dr. Cockburn ἐχαιρέτισε καταλλήλως τὰ μέλη τῆς συσκέψεως καὶ ἀνέπτυξε διὰ μακρῶν τὸν σκοπὸν αὐτῆς, ἀποβλέποντα ἄφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὴν καθιέρωσιν καλῆς πνευματικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς συνεργασίας τῶν ἀπανταχοῦ θεολογικῶν σχολῶν ἐπὶ συντονισμῷ ἐργασίας διὰ τὴν καλὴν καὶ πρέπουσαν μὀρφωσιν τῶν μελλόντων ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπὶ τὸν ὧς ἐνεργοῦ θέσεως τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ ὀργανισμῷ, ἄφ' ἑτέρου δὲ ὕλικῆς καὶ πνευματικῆς βοηθείας καὶ συνδρομῆς τῶν θεολογικῶν σχολῶν πρὸς ἀπρόσκοπτον καὶ ἀποτελεσματικὴν λειτουργίαν τῶν. Αἱ πρῶται συνεδριάσεις τῆς συσκέψεως κατηναλώθησαν πρὸς παροχὴν, ἐκ μέρους τῶν παριστάμενων, πληροφοριῶν περὶ τῆς κρατούσης κατάστασεως τῶν θεολογικῶν τῶν σχολῶν ἐξ ἐπόψεως ἀριθμοῦ καθηγητῶν καὶ φοιτητῶν, μαθημάτων, ὀργανώσεως, φροντιστηρίων, ἀπασχολήσεως τῶν διπλωματούχων αὐτῶν καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ὁ γράφων ἀνέπτυξε τὰ τῶν δύο θεολογικῶν μας σχολῶν Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης, τονίσας τὰς ὑφισταμένας ἐλλείψεις καὶ τὴν προκληθεῖσαν ἐκ τοῦ πολέμου καὶ τῆς φρικτῆς κα-

τοχῆς ἀναστολῆν τῆς πραγματικῆς αὐτῶν ἐνεργείας. Ὁ γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν Dr. t Hoofst ἀνέπτυξε τὰ τῆς ὀργανώσεως, δράσεως καὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς γενομένης προπαρασκευῆς διὰ τὸ μέγα διεθνὲς ἐκκλησιαστικὸν συνέδριον τοῦ Amsterdam καὶ ἐξέθεσε τὰ τῆς συμμετοχῆς τῶν διαφόρων ἐκκλησιῶν καὶ ἰδιαίτερος τῆς Ὁρθοδόξου ἐκκλησίας, ὧς καὶ τῆς δι' ἐπισκεπτῶν παρακολουθήσεως τοῦ συνεδρίου ἐκ μέρους τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Ἐτόνισε τὸ ἥδη ἐπιδειχθὲν παγκόσμιον χριστιανικὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὸ συνέδριον τοῦτο καὶ τὰς μεγάλας ἐλπίδας, αἱ ὁποῖαι στηρίζονται ἐπ' αὐτοῦ διὰ τὴν συνένωσιν τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου ἐπὶ τῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν γενικῶς ὀλόκληρον τὴν χριστιανικὴν ἐκκλησίαν.

Ἐν τῶν σπουδαιότερων ζητημάτων, τὰ ὁποῖα ἀπησχόλησαν τὴν σύσκεψιν, ἦτο ἡ μὀρφωσις τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ ζήτημα ἀνελύθη εἰς τέσσαρα σημεῖα α) κήρυγμα, β) χριστιανικὴ ἠθικὴ καὶ κοινωνικὰ προβλήματα, γ) ἡ κυρίως ποιμαντορικὴ φροντίς καὶ δ) οἰκουμενικὴ κίνησις καὶ ζωή. Ἐπὶ γενομένων εἰσηγήσεων διὰ τὰ τέσσαρα ταῦτα σημεῖα ἐπηκολούθησε διεξοδικὴ καὶ τὰ μάλιστα διαφωτιστικὴ συζήτησις, ἐξ ἧς ἐδείχθη κοινότης ἀντιλήψεων ἐπὶ τῶν βασικῶν ἀρχῶν τῆς προπαρασκευῆς τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπηκολούθησε πληροφοριακὴ ἀνάπτυξις ἐκ μέρους τῶν διαφόρων ἐκπροσώπων τῶν παρὰ ταῖς διαφορὰς θεολογικαῖς σχολαῖς ὑφισταμένων νεωτέρων τάσεων τῆς θεολογίας καὶ ἐδόθησαν ἐξόχως ἐνδιαφέρονσαι πληροφορίαι περὶ τῆς θεολογικῆς κινήσεως ἐν ταῖς διαφορὰς θεολογικαῖς σχολαῖς.

Τὰς νεωτέρας τάσεις τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας ἀνέπτυξαν ὁ καθηγητὴς τοῦ ἐν Παρισίοις ρωσικοῦ ἴνστιτούτου κ. Zenkovsky, περὶ τοῦ μυστικιστικοῦ χαρακτῆρος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ θεολογίας καὶ ὁ γράφων, περὶ τῆς παρὰ τῶν ἐλλήνων κυρίως θεολόγων γινομένης προσπαθείας καὶ ἐργασίας ἀποκαθάρσεως τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας ἀπὸ τῶν παπικῶν καὶ διαμαρτυρομένων ἐπιδράσεων, αἱ ὁποῖαι φυσικῶς ἀνεπτύχθησαν κατὰ τε τοὺς μέσους καὶ μεταγενεστέρους χρόνους, προελθοῦσαι ἄφ' ἑνὸς μὲν ἐκ τῆς καταπτώσεως τῆς μὀρφώσεως παρ' ἡμῖν, ἄφ' ἑτέρου δὲ ἐκ τῶν σπουδῶν τῶν νεωτέρων θεολόγων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς δυτικὰς (παπικὰς καὶ διαμαρτυρομένας) σχολὰς, ἄνευ μάλιστα ἰκανῆς μέχρι πρό τινας ὀρθοδόξου προπαιδεύσεως. Οἱ σημερινοὶ θεολόγοι προσπαθοῦν νὰ ἀνασυνδέσουν τοὺς δεσμοὺς μετὰ τὴν θεολογίαν τῆς ἀδιαίρετου Ἐκκλησίας, ἵνα ἀπὸ ταύτης μακρὰν ξένων ἐπιρροῶν καὶ ἐπιδράσεων ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πλουσιωτάτων πατερικῶν στοι-

χείων ή γεωτέρα εξέλιξις τῆς θεολογίας παρ' ἡμῖν.

Ἐπειτα οἱ ἀποτελοῦντες τὴν σύσκεψιν διηρέθησαν εἰς πέντε τμήματα πρὸς λεπτομερεστέραν ἐξέτασιν: 1) Τῆς χριστιανικῆς καὶ θεολογικῆς φιλολογίας, 2) τῶν ὑποτροφίων, 3) τῆς συνεργασίας τῶν διαφόρων θεολογικῶν σχολῶν, 4) τῆς μορφώσεως ποιμένων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ 5) τῆς βοήθειας τὴν ὁποῖαν τὸ τμήμα ἀνοικοδομήσεως θὰ ἔδιδε εἰς τὰς διαφόρους σχολὰς. Ἡ συζήτησις ἐφ' ὧν τούτων τῶν ζητημάτων ὑπῆρξε σπουδαίως διαφωτιστικὴ καὶ καρποφόρος. Τὰ δὲ πορίσματα εἰς τὰ ὁποῖα κατέληξεν εἶναι τὰ ἑξῆς: 1) Ἐν σχέσει πρὸς τὴν χριστιανικὴν καὶ θεολογικὴν φιλολογίαν ἐτονίσθη ἡ ἀνάγκη τῆς ἐκτυπώσεως καὶ διανομῆς εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῶν διαφόρων θεολογικῶν σχολῶν καὶ πρὸς τοὺς καθηγητὰς καὶ φοιτητὰς ἀκόμη αὐτῶν τῶν ἀρχικῶν πρωτοτύπων κειμένων τῆς Ἁγίας Γραφῆς μετὰ τῶν σχετικῶν εὐρετηρίων (concordantiae), τῶν συγγραμμάτων τῶν πρώτων ἀποστολικῶν πατέρων, ὡς καὶ ἐκλογῶν τῶν μεταγενεστέρων ἑλλήνων καὶ λατίνων πατέρων. Ἡ σχετικὴ ἐπιτροπὴ κατήρτισε πίνακα τῶν βιβλίων τούτων, ὧν συνεστήθη ἡ ἐκτύπωσις καὶ ἀποστολὴ. Παραπλευρῶς πρὸς τοῦτο ἡ ἐπιτροπὴ (κατὰ πρότασιν τοῦ γράφοντος) συνέστησεν τὴν παροχὴν χάρτου πρὸς ἐκτύπωσιν θεολογικῶν συγγραμμάτων καὶ πρὸς μετάφρασιν εἰς τὰς γλώσσας θεολογικῶν συγγραμμάτων, ὧν ἡ γλώσσα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἶναι ἄγνωστος εἰς τὸ πολὺ θεολογικὸν κοινόν. Τοῦτο θὰ εἶχεν ἰδιαιτέραν σημασίαν διὰ τὴν ἑλληνικὴν καὶ ρωσικὴν ὀρθόδοξον θεολογικὴν φιλολογίαν, ἥτις δι' ἄγνοιαν τῆς γλώσσης δὲν εἶναι προσιτὴ εἰς τοὺς ἀγνοοῦντας τὰς γλώσσας ταύτας θεολόγους. Ἡ ἐπιτροπὴ ἐδέχθη πρότασιν ἐπίσης τοῦ γράφοντος περὶ ἰδρύσεως περιοδικῶν θεολογικῶν, ἐν τῷ ὁποίῳ νὰ παρέχωνται σαφεῖς πληροφορίαι περὶ τῶν τάσεων καὶ προόδων τῆς θεολογίας εἰς τὰς διαφόρους ἐκκλησίας καὶ χώρας μετὰ παροχὴν, μέχρι καὶ περιλήψεων, πληροφοριῶν περὶ τῆς ἐκδόσεως διαφόρων θεολογικῶν συγγραμμάτων παρ' αὐταῖς κλπ. 2) Ὡς πρὸς τὰς ὑποτροφίας ἀπεφασίσθη ἡ παροχὴ ὀρισμένου ἀριθμοῦ ὑποτροφίων ἐκ μέρους τῶν διαφόρων θεολογικῶν Σχολῶν (ἰδίᾳ τῶν ἀμερικανικῶν καὶ ἀγγλικῶν), διαρκείας τοῦλάχιστον ἐνὸς ἔτους, καὶ κατὰ πρότασιν τοῦ γράφοντος ἡ σύστασις διὰ καταλλήλου χρηματικῆς ἐπιχορηγήσεως ἐσωτερικῶν ὑποτροφίων εἰς τὰς διαφόρους θεολογικὰς σχολὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς καταβαλλομένης προσπάθειας τῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς πύκνωσιν τῶν τάξεων τοῦ μορφωμένου κλήρου. Ὡς ἐλέχθη, ἡ διάρκεια τῶν ὑποτροφίων καθωρίσθη μονοετής, ἐτονίσθη δὲ παρὰ τὸ γράφοντος, ὅτι διὰ τοὺς ὀρθοδόξους ὁ χρόνος οὗτος θὰ ἦτο ἀνεπαρκής, οὐ μόνον διὰ τὴν ἄγνοιαν τῆς γλώσσης, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ἀδύνατον τῆς χρησιμοποίησεως τοιούτων ὑπο-

τροφίων ὑπὸ θεολόγων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν συμπληρώσει τὰς σπουδὰς τῶν εἰς τὰς ἰδίας αὐτῶν ὀρθοδόξους θεολογικὰς σχολὰς. Ἡ δυσκολία ἀνεγνωρίσθη καὶ καθωρίσθη ὅτι εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις ἢ παράτασις τῶν ὑποτροφίων πέραν τοῦ ἔτους δὲν θὰ ἦτο ἀπολύτως δυσχερής. Ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς παραχωρούμενας θεολογικὰς ὑποτροφίας (ἐξ ὧν διὰ τὸ τρέχον ἔτος ἐξησφαλίσθησαν ὀκτὼ δι' ἑλλήνας ὑποτρόφους) ἀπεφασίσθη ἡ καθιέρωσις ἀνταλλαγῆς φοιτητῶν μετὰ τῶν διαφόρων σχολῶν, ἐφ' ὅσον συντρέχουν αἱ βιωτικαὶ δυνατότητες (μὴ ὑπάρχουσαι εἰσέτι παρ' ἡμῖν). 3) Διὰ τὸ σημεῖον τῆς συνεργασίας μετὰ τῶν διαφόρων θεολογικῶν σχολῶν ἀπεφασίσθη ἡ καθιέρωσις ἀνταλλαγῆς καθηγητῶν ἐπὶ ἀναπτύξει ἰδίᾳ εἰς τὰς ἄλλας σχολὰς τῶν τῆς ἰδίας αὐτῶν ἐκκλησίας καὶ θεολογίας, ὡς καὶ πνευματικῆς ἐπικοινωνίας δι' ἀνταλλαγῆς θεολογικῶν περιοδικῶν καὶ μελετῶν εἰς τὰ παρὰ ταῖς διαφόρους θεολογικὰς σχολὰς ἐκδιδόμενα περιοδικά. Ἐπίσης ἐτονίσθη ἡ ἀνάγκη στενωτέρας ἐπαφῆς καὶ γνωριμίας τῶν θεολόγων καθηγητῶν μετὰ τῶν καθηγητῶν τῶν ἄλλων σχολῶν τῶν πανεπιστημίων. 4) Ὡς πρὸς τὴν προπαρασκευὴν καὶ μόρφωσιν κληρικῶν καὶ ποιμένων καθωρίσθη τὸ περιεχόμενον τῶν μαθημάτων, τῶν ἀναγκαιούντων διὰ τὴν μόρφωσιν καταλλήλων ποιμένων, ἐτονίσθη δὲ μετὰ τῶν ἄλλων τὸ συγχρονισμένον κήρυγμα καὶ ἡ οἰκουμενικὴ κίνησις ἐπὶ κοινῇ ἀντιλήψει τῶν νεωτέρων ἠθικῶν καὶ κοινωνικῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα εἶναι κοινὰ σήμερον διὰ πᾶσαν χριστιανικὴν κοινωνίαν. 5) Διὰ μακρῶν τέλος συνεζητήθη τὸ ζήτημα τῆς ὑλικῆς βοήθειας τοῦ τμήματος ἀνοικοδομήσεως πρὸς τὰς θεολογικὰς σχολὰς πρὸς ἀποσκοπτον λειτουργίαν τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δράσεως, καθωρίσθη δ' αὕτη εἰς παροχὰς πρὸς τὰς θεολογικὰς σχολὰς καὶ τοὺς ἐπὶ μέρους καθηγητὰς αὐτῶν βιβλίων, χάρτου, οικονομικῆς ἀκόμη ἐνίσχυσεως καθηγητῶν καὶ διευκολύνσεως αὐτῶν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ξένων θεολογικῶν σχολῶν καὶ ἐκκλησιῶν ἐπὶ γνωριμίᾳ καὶ πνευματικῇ ἐπαφῇ μετὰ τούτων.

Τὰ πορίσματα τῶν ἐπιτροπῶν ἐπὶ τῶν διαφόρων τούτων σημείων διεβιάσθησαν καταλλήλως διατυπωθέντα εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν διὰ τοῦ τμήματος ἀνοικοδομήσεως πρὸς γνῶσιν τῶν διαφόρων διδουσῶν ἐκκλησιῶν (ἰδίᾳ Ἀγγλικῆς καὶ Ἀμερικῆς) καὶ ἔγκαιρον αὐτῶν ἐνέργειαν πρὸς θεραπείαν τῶν ὡς ἄνω καθορισθεῖσων ἀναγκῶν τῶν διαφόρων θεολογικῶν σχολῶν.

Ἐπιστέγασμα τῆς ὅλης συσκέψεως ὑπῆρξεν ὁ ἐμπνευσμένος λόγος τοῦ προέδρου Δῆρος Cockburn περὶ τῆς ἀνάγκης ἐπιλύσεως τῶν ὡς ἄνω ζητημάτων πρὸς ἐπιτυχίαν στενῆς συνεργασίας τῶν θεολογικῶν σχολῶν καὶ στενωτέρας αὐτῶν πνευματικῆς ἐπαφῆς.

Ἡ σύσκεψις ὑπῆρξε σπουδαιότατη ὡς δει-

κνύουν τὰ ἀποτελέσματα εἰς τὰ ὁποῖα κατέληξεν ἡ διεξαχθεῖσα συζήτησις καὶ τὰ ὁποῖα, πραγματοποιούμενα, ὡς πιστεύεται, ταχέως, θὰ σιμάνουν σταθμὸν σπουδαῖον διὰ τὴν συνεργασίαν καὶ πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν τῆς θεολογικῆς σκέψεως τῶν διαφόρων ἐκκλησιῶν τῶν συνεργαζομένων ἐν τῇ οἰκουμένικῇ κινήσει.

ΑΜΙΛΚΑΣ ΑΛΙΒΙΖΑΤΟΣ

Η ΕΝΝΟΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΙΜΑ ΤΗΣ ΣΙΜΩΝΙΑΣ

Α'

Ἐν ἡ δύο ἔτη πρὶν ἡ λαίλαψ τοῦ τελευταίου πολέμου ἐνσκήψη καὶ εἰς τὴν χάραν ἡμῶν, ὑπεστηρίχθη ἐνώπιον τοῦ συνοδικοῦ δικαστηρίου ὑπό τινος τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος τότε συνηγορούντων ὑπὲρ τῆς συγκαλύψεως προδηλῶν κανονικῶν παραβάσεων, ὅτι ἡ σιμωνία εἶνε ἔγκλημα ἄλλο παρ' ὅ,τι κοινῶς ἐκλαμβάνεται καὶ παρ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον συνήθως δικάζεται παρὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων. Ἡ αὐτὴ ἐκδοχὴ περὶ τῆς σιμωνίας βάσει τῆς αὐτῆς σχεδὸν ἐπιχειρηματολογίας ὑπεστηρίχθη καὶ ἐσχάτως ὑπό τινος τῶν ἀπεσχηματισμένων κληρικῶν ἐν τινι περιοδικῷ, τοῦ ὁποῖου μόνον τὸ πρῶτον τριμηνιαῖον τεῦχος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐξεδόθη. Ἀναγκαζόμεθα διὰ τοῦτο, διὰ νὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὰς ἐπικινδύνους ταύτας καὶ ὑπονομευούσας τὸ γνήσιον χριστιανικὸν φρόνημα παρεκβόχας, νὰ ἀποσαφήσωμεν τὰ κατὰ τὸ ζήτημα τοῦτο, καθορίζοντες εὐκρινῶς ποῖα κατὰ τοὺς ἰ. κανόνας καὶ τὴν ἀνεκάθεν πράξιν τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἔννοια τῆς ἐπαράτου πληγῆς τῆς σιμωνίας.

Κατὰ τὴν ἀναπτυχθεῖσαν πρὸς συσκοτισμὸν τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τοῦ ὄρου σιμωνία ἐπιχειρηματολογίαν ἡ παρεκτροπὴ Σίμωνος τοῦ μάγου ὑπῆρξεν «ἀμάρτημα περὶ τὸ θρησκευτικὸν φρόνημα», διότι συνίστατο κυρίως εἰς τὸ ὅτι Σίμων ὁ μάγος ἐπίστευσεν, ὅτι ἡ θεία χάρις πωλεῖται καὶ ἀγοράζεται. Πρὸς ἀποδείξιν δὲ τοῦ παραδόξου τούτου ἰσχυρισμὸν ἐγένετο προσφυγῆ εἰς τὸ κείμενον τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων, ἐνθα ἐξιστοροῦνται τὰ κατὰ τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Σίμωνος (Πράξ. η' 19). Ἡ ἀπάντησις ἡ ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου Πέτρου δοθεῖσα εἰς τὸν Σίμωνα, τὸν ἀποπειραθέντα νὰ δωροδοκῆσιν τὸν ἀπόστολον, ὅπως λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν, «ἵνα ᾧ ἐάν ἐπιθῇ τὰς χεῖρας (καὶ αὐτός) λαμβάνῃ Πνεῦμα ἅγιον» ἔχει ὡς ἐξῆς: «Τὸ ἀργυρίον σου σὺν σοι εἶη εἰς ἀπώλειαν, ὅτι τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ ἐν ὀμίσει δια χρημάτων κτῆσθαι». Ὑπογραμμίζομεν τὸ ἐνόμισας. Διότι ἐπ' αὐτοῦ ἐστηρίχθη ἡ ὅλη ἐπιχειρηματολογία τῆς καινοφανοῦς περὶ σιμωνίας παραδοξολογίας. Ἀπεδόθη δηλαδὴ τὸ «ἐνόμισας» διὰ τοῦ «ἐπίστευσας, ἐπίστευσας μέσασο» καὶ ὑπεστηρίχθη, κατ' ἀκολουθίαν, ὅτι ἡ παρεκτροπὴ τοῦ Σίμωνος δὲν συνίστατο εἰς τὴν προσφορὰν χρημάτων καὶ εἰς τὴν πρότασιν αὐτοῦ, ὅπως ἀντὶ τούτων οἱ ἀπόστολοι τοῦ

μεταδώσουν τὴν χάριν καὶ τὴν χρῆσιν αὐτῆς, ἀλλ' εἰς τὸ ἐσωτερικὸν πεπλανημένον περὶ τὴν πίστιν φρόνημα. Ἀλλ' ὅτι τὸ νομίζω οὐδέποτε οὔτε εἰς τὴν γλώσσαν τῆς Κ.Δ. οὔτε γενικώτε- εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλώσσαν ταυτίζεται πρὸς τὸ πιστεύω ἢ πρὸς τὸ σχηματίζω ἐσωτερικῶς φρόνημα περὶ τὸ δόγμα ἢ τὴν πίστιν, εἶνε τόσοσιν γνωστόν, ὥστε ἀπορεῖ τις πῶς ἐθεωρήθη εὐπρεπὲς καὶ ἀνεκτὸν νὰ ὑποστηριχθῇ δημοσίᾳ καὶ ἐπισήμως τὸ ἐναντίον. Τὰ συμφραζόμενα ἄλλως τε ἐν τῷ περὶ οὗ λόγος χωρίῳ τῶν Πράξεων παρουσιάζουσιν ἐμφανέστατα, ὅτι ὁ τόνος τῆς ἀποδοκίμασις δὲν ἀναφέρεται εἰς φρόνημα τι αἰρετικὸν τοῦ Σίμωνος, ἀλλ' εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν πράξιν τῆς προσφορᾶς χρημάτων, ἵνα δι' αὐτῶν ληφθῇ ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ ἡ δύναμις τῆς μεταδόσεως τῶν δωρεῶν Του. Ἐπὶ πλέον οὔτε ἐδίδαξε τότε ὁ Σίμων τοιαύτην τινὰ περὶ τὴν ὀρθὴν πίστιν πλάων, οὔτε, ὅταν ὁ Πέτρος ἤλεγξεν αὐτόν, παρουσιάσθη πεισμώνως ἐχόμενος τοιοῦτου πεπλανημένου φρονήματος, καθάπερ ἐνεφανίσθησαν ἀνεκάθεν οἱ αἰρετικοὶ εἰς μηδεμίαν νουθεσίαν τὸ οὖς τείνοντες, ἀλλ' ὅλως τὸνναντίον, ἡμόνη ἀπόκρισις, ἡ ὑπὸ τοῦ Σίμωνος εἰς τὸν κορυφαῖον ἀπόστολον δοθεῖσα, ἀνεῦ ἀντιλογίας τινός ἢ καθυστερήσεως, ὑπῆρξεν αὐτῆ: «Δεήθητε ὑμεῖς ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς τὸν Κύριον, ὅπως μηδὲν ἐπέλθῃ ἐπ' ἐμὲ ὧν εἰρήκατε». Εὐρίσκετε πουθενά εἰς τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν τὸ πείσμα τοῦ αἰρεσιάρχου;

Ἀνεξαρτήτως ὁμοῦς τούτων δὲν πρέπει νὰ λησμονῆται, ὅτι ὁ ὄρος σιμωνία, μὴ ἀπαντώμενος οὔτε ἐν τῇ Κ. Διαθήκῃ, οὔτε εἰς τοὺς ἰ. κανόνας, καθιερώθη ὑπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς πράξεως. Εἶνε δὲ πρόδηλον, ὅτι, ὅταν πρόκηται νὰ καθορίσωμεν τὴν ἔννοιαν τοῦ ὄρου τούτου, δέον νὰ προσφύγωμεν εἰς αὐτὴν τὴν καθιερωσασαν αὐτὸν ἐκκλησιαστικὴν πράξιν καὶ ἐκεῖθεν νὰ πληροφορηθῶμεν τὰ κατὰ τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ. Πῶς ἐξεδέχθη λοιπὸν τὸν ὄρον σιμωνία ἡ ἐκκλησιαστικὴ πράξις;

Θὰ συνομολογήσωσιν, ἐλπίζομεν, καὶ οἱ ἀντιλέγοντες, ὅτι ἀδίκημα, ὡς ἐξεδέχθησαν οὗτοι τὴν παράβασιν τοῦ Σίμωνος, δηλαδὴ αἵρεσις διδάσκουσα ὡς φρόνημα πιστευτέον, ὅτι ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἀποτελεῖ ἀντικείμενον ἀγοραπωλησίας καὶ ἐμπορικῆς διαπραγματεύσεως, δὲν παρουσιάζεται εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ χρονικά. Εἰς αὐτὴν ἄλλως τε τὴν ἔγγραφον γνωμοδότησιν, τὴν ὑποβληθεῖσαν τότε εἰς τὸ συνοδικὸν δικαστήριον, ὁμολογεῖται ρητῶς ὅτι «δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἐκτὸς τοῦ Σίμωνος δὲν φαίνεται ἄλλος τις νὰ διέπραξε τοιοῦτον ἀδίκημα» καὶ «δὲν ἀναφέρεται οὐδεὶς ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ ὡς σιμωνιακὸς μετὰ τὴν κυρίαν ἔννοιαν» καὶ «τὸ ἀμάρτημα τοῦ Σίμωνος μετὰ τὴν πίστιν ἐπὶ τὴν πώλησιν τῆς θείας χάριτος οὐδέποτε ἐπανελήφθη». Καθίσταται λοιπὸν ἐντεῦθεν

πρόδηλον, ὅτι ὁ ὅρος σιμωνία, ὁ ὁποῖος καθιερώθη μετέπειτα ὑπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς πράξεως πρὸς δῆλων ἐγκλήματος οὐχὶ ἄπαξ μόνον καὶ κατὰ τοὺς ἀποστολικούς χρόνους ἐκδηλωθέντος ἐν ἀποπεῖρα μόνον, ἀλλὰ παραβάσεως συχνάκις ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ βίῳ σημειώσεως, σημαίνει ἄλλο τι παρ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον οἱ ἀντιλέγοντες ἀποδίδουσιν ἐν παραδοξολογίᾳ πολλῇ εἰς τὸν Σίμωνα.

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ πράξις ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἐτιμώρησε καὶ ἐξακολουθεῖ γὰρ τιμωρῆ ἔγκλημα, ὅπερ ὠνόμασε σιμωνίαν καὶ τοὺς εἰς αὐτὸ παρασυρθέντας ἀπεκάλεσε σιμωνιακούς. Κατὰ τὸν γνωμοδοτήσαντα τότε πρὸς τὸ συνοδικὸν δικαστήριον κληρικὸν καὶ τὸν ἐπαναλαβόντα ἐπ' ἐσχάτων τὰ αὐτὰ κατηγορημένον, σιμωνιακὸς καθ' αὐτὸ καὶ κυρίως εἰς καὶ μόνον ὑπῆρξε, Σίμων ὁ μάγος. Ἄλλ' ἡμεῖς δὲν ἐνδιαφερόμεθα ἐπὶ τέλους νὰ μάθωμεν, ἐὰν ὁ Σίμων ἐπίστευσε καὶ υἰοθέτησεν αἰρετικόν, κακόδοξον καὶ βλάσφημον φρόνημα, ὅτι ἡ θεία χάρις εἶνέ τι ἐμπορεύσιμον. Μᾶς φθάνει, ὅτι ἡ ἐκκλησιαστικὴ πράξις, ἣτις καὶ μόνη καθιέρωσε τὸν ὅρον σιμωνία, καλεῖ οὕτω αὐτό, τὸ ὁποῖον κατὰ τοὺς παραδοξολόγους ἀντιλέγοντας εἶνε ἀπλή, τις δωροδοκία. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ πράξις κατὰ τὸν Κωνστ. Ράλλην καλεῖ σιμωνίαν «τὸ ἐμπορεύεσθαι τὴν θεῖαν χάριν, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἐπ' ἀνταλλάγματι α) μετάδοσιν τῆς θείας κοινωνίας· β) ἄσκησιν τῆς δικαιοδοσίας ἐπὶ χρηματικῶν καὶ ποινικῶν ὑποθέσεων· γ) παραδοχῆς εἰς μοναστήριον τῶν προαιρουμένων τὸν μοναχικὸν βίον, μ ἄ λ ι σ τ α δὲ δ) χειροτονίαν εἰς τοὺς ἱερατικούς βαθμοὺς (ἐπισκόπου, πρεσβυτέρου καὶ διακόνου) καὶ ε) εἰς τὰ ἐκκλησ. ἀξιώματα χειροθεσίαν, προχειρίσιν (ἡγουμένων, ἀρχιμανδριτῶν, ἐξάρχων κ.λ.π.) καὶ προβολὴν (οἰκονόμων, παραμοναρίων, χαρτουλαρίων κ.λ.π.)» (Ποινικὸν δίκαιον τῆς ὀρθοδόξου ἀνατολ. ἐκκλησίας σελ. 325).

Ταῦτα κατὰ τὸν ἀείμνηστὸν Κωνστ. Ράλλην. Ἄς παρακολουθήσωμεν ἐν τούτοις καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτὰ τὰ ἐπίσημα κείμενα, πῶς διευτώθη ἐκεῖ καὶ ἀπεκρυσταλλώθη ἡ ἀνέκαθεν ἐκκλ. πράξις.

Π. Ν. ΤΡΕΜΠΕΛΑΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Χρῆ τὴν μὲν ἔχθραν εἰς ὕδωρ γράφειν, ἵνα ταχέως ἀφανίζηται, τὴν δὲ φιλίαν εἰς χαλκόν, ἵνα διὰ παντὸς βεβαία καὶ ἀκίνητος διατηρῆται.

* Ὁ ἄδικος πλοῦτος θάττον ἐξεμεθήσεται, ρευστὴν ἔχων τὴν φύσιν καὶ ἄστατον.

Τῆς θείας καὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἡ ἱερωσύνη ὡσπερ μέση καθέστηκεν, ἵνα τὴν μὲν θεραπείῃ, τῇ δὲ μεταβολῇ ἐργάζεται κρείττονα,

* Ἡ κατὰ Θεὸν προκοπὴ οὐκ ἔστι μονοειδής, πασῶν γὰρ δεῖται τῶν ἀρετῶν εἰς τελείωσιν.

* Ἰαίδωρος Πηλουσιώτης.

CHARLES GIDE

(ΟΉΘΙΚΟΛΟΓΟΣ, Ο ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΣ,
Ο ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΤΗΣ)*

1. Ἡ προσωπικότης του.

Τὸ παρελθὸν ἔτος ἡ Γαλλία ἐώρτασε τὴν ἑκατονταετηρίδα ἀπὸ τῆς γεννήσεως ἑνὸς ἐκλεκτοῦ τέκνου τῆς, τοῦ Καρόλου Gide.

Ὁ Κάρολος Gide ἐγεννήθη εἰς τὴν πόλιν Uzès τὴν 29ην Ἰουνίου 1847 καὶ ἀπέθανεν εἰς Παρισίους τὴν 12ην Μαρτίου 1932, εἰς ἡλικίαν δηλ. περίπου 85 ἐτῶν. Κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ὑπῆρξε καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου. Διῶριση τὸ πρῶτον εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Μπορντώ τὸ 1874 καὶ τοῦ ἀνετέθη κατὰ τὸ 1879 ἡ διδασκαλία τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας, μαθήματος τὸ ὁποῖον τότε ἀκριβῶς εἰσήχθη εἰς τὰ Γαλλικὰ Πανεπιστήμια. Βραδύτερον μετέτεθη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Montpellier καὶ κατόπιν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Παρισίων, ὅπου ἐδίδασκε Πολιτικὴν Οἰκονομίαν μέχρι τοῦ 1919, ὅποτε ἐγένετο ὁμότιμος καθηγητῆς. Μετὰ ταῦτα (1921) διῶρισθη εἰς τὸ Collège de France, ὅπου ἐδίδασκε μέχρι τοῦ 1930 περί συνεργατισμοῦ.

Δὲν ἔμεινε ὅμως μόνον πανεπιστημιακὸς καθηγητῆς καὶ συγγραφεὺς συναφῶν πρὸς τὸν κλάδον τῶν ἔργων. Ὁ Gide διεκρίθη διὰ τὴν πολυμελῆ του δραστηριότητα. Ἐδέσποσε κυριολεκτικῶς τῆς ἐποχῆς του. Ἀνემίχθη εἴτε ὡς μέλος, εἴτε ἐπὶ κεφαλῆς εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ δράσιν σωματείων καὶ συνεδρίων πάσης φύσεως καὶ ἔγραψε σωρεῖαν αὐτοτελῶν μελετῶν καὶ ἄρθρων ἐπὶ πλείστων ζητημάτων. Οὐδαμοῦ καὶ οὐδέποτε ἠρνεῖτο τὴν συμβολὴν του. Ἡ διαφέρει διὰ τὴν ἐντύπωσιν καὶ δι' αὐτὴν ἔστω τὴν ἀποτυχίαν τῆς προσπάθειας. Διεκρίνετο διὰ τὴν καταδεκτικότητα του, ἡ ὁποία τὸν ἔκαμνε νὰ θυσιάζῃ πολὺν χρόνον διὰ νὰ βοηθῇ ταπεινοὺς ἐπαγγελματίας, καὶ διὰ τὴν μετριοφροσύνην του, ἡ ὁποία ἔφθανε μέχρι τοῦ σημείου νὰ προπαγανδίζῃ ἄλλους ὡς ἐμπνευστὰς ἰδεῶν, τὰς ὁποίας ὁ ἴδιος ἐκαλλιέργησεν. Ἦτο ἐπὶ πλέον ὡς συγγραφεὺς διαύγης, ὥστε νὰ μαγεύῃ κυριολεκτικῶς μετὰ τὴν σαφήνειάν του τοὺς ἀναγνώστας του. Δὲν ἦτο ὅμως μικρὸν προσὸν τοῦ Gide καὶ ἡ ἀντικειμενικότης, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐπελαμβάνετο τῶν ζητημάτων. Ἡ ὀξεία παρατηρητικότης, ἡ ὁποία τὸν ἐχαρακτήριζεν, ἐφωτίζετο ἀπὸ πνεῦμα ἀμερόληπτον, διότι ἐκρατήθη πάντοτε μακρὰν τῆς πολιτικῆς καὶ τῶν κομμάτων. Οὕτω ἠδυνήθη νὰ ἔχῃ πάντοτε γνώμονα τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν ἠθικὴν καὶ νὰ διατηρῇ ἀκέραιαν τὴν ἐλευθερίαν σκέψεως καὶ κριτικῆς.

* Εἰσήγησις γενομένη ἐν τῷ «Χριστιανικῷ Κοινωνικῷ Κύκλῳ» τῇ 26|1|1948.

1. Θεὸς τοῦ ἐπίσης γνωστοῦ γάλλου συγγραφέως André Gide.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ μελετῶν τὰ ἔργα τοῦ Gide διαπιστώνει ποιάν τινα δειλίαν εἰς τὸν χαρακτήρα του καὶ ἰκανὸν βαθμὸν ἀπαισιοδοξίας, ἐκ τοῦ λόγου προφανῶς ὅτι ἔβλεπε φθίνουσα τὴν τάσιν τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὰς καλὰς πράξεις πάρ' ὄλην τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ τεχνικὴν πρόοδον. Ἡ ἀπαισιοδοξία ὅμως δὲν τὸν ἔκαμνε μοιρολάτρη. Ἀντιθέτως τὸν ὤθει πρὸς ἀνάπτυξιν μεγαλυτέρας δραστηριότητος διὰ τὴν συντελέσῃ εἰς τὴν ἀμβλυνσιν τῶν τρωτῶν τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας.

2. Ἡ ἠθικοχριστιανικὴ του δρασίς.

Ἡ κλίσις τοῦ Gide πρὸς ἔρευναν κοινωνικοχριστιανικῶν ζητημάτων ἐκδηλοῦται ἀπὸ τῆς διδακτορικῆς του διατριβῆς, τῆς ὁποίας τὸ θέμα εἶναι «La théorie de l'association en matière religieuse». Τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν ἀπαρχὴν πολυετοῦς ἀπασχολήσεως μετὰ προβλήματα καθαρᾶς καὶ πρακτικῆς ἠθικῆς. Τὰ ἠθικὰ δόγματα ἐξ' ἄλλου, καὶ δὴ τὰ ἠθικοχριστιανικὰ, τὸν ἐμπνέουσιν εἰς κάθε του ἐκδήλωσιν, διότι βάσει αὐτῶν εἶναι διαμορφωμένοι αἱ κοινωνικαὶ του πεποιθήσεις.

Εἰδικωτέραν ἐπίδρασιν ἀσκοῦν ἐπὶ τοῦ Gide αἱ χριστιανικαὶ ἀρχαὶ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀλληλεγγύης, τῶν ὁποίων ἔγινε πραγματικὸς ἀπόστολος. Ἀνέλυσε εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς του ἀναπτύξεις τὴν ἀρχὴν τῆς ἀλληλεγγύης βαθύτερον ἀπ' ὅτι ἔπραξεν ὁ ἰδρυτῆς τῆς γαλλικῆς Σχολῆς τῆς ἀλληλεγγύης Leon Bourgeois. Εἰς τὸ δόγμα αὐτὸ ὁ Gide ἀφιέρωσε καὶ τὸ τελευταῖον του μάθημα εἰς τὸ Collège de France.

Τὴν ἀνάμειξιν εἰς τὴν κοινωνικοχριστιανικὴν κίνησιν ἤρχισε μετὰ τὴν «Προτεσταντικὴν ἑταιρίαν διὰ τὴν μελέτην τῶν κοινωνικῶν ζητημάτων». Ὁ Gide εἶναι ἐκ τῶν ἰδρυτῶν καὶ πρώτων διαμορφωτῶν τῆς (1885—1888) διὰ τὴν γίνῃ μετὰ τὸν Fallot καὶ ἀρχηγὸς τῆς ὅλης κινήσεως.

Ἡ συμβολὴ του εἰς τὴν δρασίμ τῆς ἑταιρίας, ἐκδηλωθεῖσα παντοιοτρόπως, φαίνεται εἰς τοὺς τόμους τῶν Συνεδρίων καὶ τῶν πεπραγμένων αὐτῆς κατὰ τὰ ἔτη 1888—1932.

Ὁ Gide δὲν ἠσχολήθη μετὰ τὸ δογματικὸν μέρος τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας. Ὁμολογεῖ μάλιστα τὴν ἀδυναμίαν του νὰ ἐμβαθύνῃ καὶ νὰ ἐννοήσῃ τὸ δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ τὴν ἐνσάρκωσιν τοῦ Θεανθρώπου. Ἦτο ὅμως θρησκευόμενος χριστιανὸς προτεστάντης, ἠκολούθει τὸ χριστιανικὸν «ἐρευνᾶτε τὴν ἀλήθειαν», ἐμελέτα τὴν Βίβλον καὶ ἔκαμνε συχνὴν μείαν περικοπῶν αὐτῆς κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐπιστημονικῶν-οἰκονομολογικῶν του ἀντιλήψεων μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτυχίας εἰς τοὺς συνδυασμοὺς του. Ἐβλεπε τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν ὡς μίαν ἠθικὴν ἐπανάστασιν. Δύναται τις δὲ νὰ εἰπῇ ἀδιστακτικῶς ὅτι μετὰ τὸν Gide ἠνοήθησαν νέοι ὀρίζοντες εἰς τὸν κοινωνικὸν χριστιανισμόν. Ἐκ τῶν πολλῶν θεμάτων πρακτικῆς ἠθικῆς, με-

τὰ ὁποῖα ἠσχολήθη, ἀξίζει νὰ ἀναφέρῃ τις τὰς ἐργασίας του ἐπὶ τοῦ ἀλκολισμοῦ καὶ τῶν δυσμενῶν κοινωνικῶν συνεπειῶν του, ἐπὶ τῆς σεξουαλικῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν κινδύνων ἐκ τῆς ὑποτιμήσεως τοῦ γυναικείου φύλου, ἐπὶ τῶν ἀσέμνων δημοσιευμάτων καὶ τῶν κακῶν ἐπιδράσεων τῶν, ἐπὶ τῶν βαναύσων σωματικῶν καταπονήσεων (τῆς πάλης, τῶν ταυρομαχιῶν κλπ.), ἐπὶ τῶν τυχηρῶν παιγνίων καὶ τῆς ἐπιζημίου ἐπιδράσεώς των ἐπὶ τῆς ἐργατικότητος καὶ τῆς ἀποταμιεύσεως. Κατεπολέμησε μάλιστα καὶ τὴν τάσιν τῶν Κρατῶν νὰ ἐπιτρέπουν τὰ τυχηρὰ παίγνια διὰ τὴν ἀντλοῦν διὰ τῆς φορολογίας ἔσοδα, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ τὰ ἀπαγορεύσουν καὶ νὰ ἐπιδιώκουν τὸν περιορισμὸν τῶν τυχαίων γεγονότων δι' ὁμαλῶν μέσων, ὡς εἶναι ἡ ἀσφάλισις κατὰ τῶν κινδύνων.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ πεδῖον τῶν διεθνῶν σχέσεων τῶν Κρατῶν ὁ Gide ἐπροπαγάνδισε τὴν ἠθικὴν. Δὲν ἠρέσθη εἰς τὴν ἔξαρσιν τῆς ἀνηθικότητος τῶν ἐνόπλων διεθνῶν συγκρούσεων, ἰδίως ὁσάκις ἀποσκοποῦν τὴν καθυπόταξιν καὶ τὴν ἐκμετάλλευσιν ἀσθενεστέρων λαῶν, ἀλλὰ ἐκάκιζε δριμύτως καὶ τὰς ὑπερβολὰς τῶν νικητῶν εἰς τὴν κακομεταχείρισιν τῶν ἠττηθέντων λαῶν. Δὲν ἐδίωκε νὰ καυτηριάσῃ καὶ τοὺς ὄρους τῆς Συνθήκης τῶν Βερσαλλίων, διότι ἐφρόνει ὅτι ὁ γερμανικὸς λαὸς δι' αὐτῶν ἐτύγχανε τυρρανικῆς μεταχειρίσεως. Ἦτο ὑπὲρ τῆς εἰρηνηκῆς συνεργασίας τῶν λαῶν τόσον εἰς τὸ πολιτικὸν ὅσον καὶ εἰς τὸ οἰκονομικὸν πλῆσιον. Ἦθελε ὅμως τὴν εἰρήνην ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν δικαιοσύνην ὡς ἀνέπτυξεν εἰς σειρὰν διαλέξεων καὶ ἄρθρων δημοσιευθέντων εἰς τὸ περιοδικὸν «La paix par le droit», τοῦ ὁποίου ἦτο κύριος συνεργάτης. Εἰδικώτερον ὡς πρὸς τὸ διεθνὲς ἐμπόριον ἐζήτησε τὴν ὀργανομένην συνεργασίαν τῶν ἐθνῶν. Εἶχε πρὸς τοῦτο καὶ εὐκαιρίαν ἐπισήμου ὑποστηρίξεως τῶν ἀπόψεών του, ὅταν ἐξεπροσώπησε τὴν Γαλλίαν εἰς τὸ σχετικὸν διεθνὲς Συνέδριον, κατὰ τὸ ὅποιον ἐτάχθη ἐναντῖον ἀμφοτέρων τῶν γνωστῶν συστημάτων, τοῦ φιλελευθερισμοῦ καὶ τοῦ προστατευτισμοῦ. Τὸ σύστημα τοῦ ἐλευθέρου ἐμπορίου τὸ παρωμοίωσε πρὸς πόλεμον ἐπιθετικῶν τῶν ἰσχυροτέρων οἰκονομικῶς ἐθνῶν, τὸν δὲ προστατευτισμὸν ἀνέλυσε ὡς ἀμυντικὸν σύστημα τῶν ἀδυνάτων οἰκονομιῶν.

(Συνεχίζεται)

ΣΩΤΗΡΙΟΣ Ι. ΑΓΑΠΗΤΙΔΗΣ

Ἐντετ. Ὑφηγητῆς τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν

.....
Ζηλότυπον τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος.

+
Οὐδὲν οὕτω προσισταται τοῖς πολλοῖς τῶν ἀκροατῶν, ὡς τὸ ἑαυτὸν τινα ἐγκωμιάζειν.

+
Οὐκ ἔστι μὴ καθαρεύοντ' ἀδόξης κενῆς ὑψηλὸν γενέσθαι καὶ μέγαν ἢ γενναῖον, ἀλλὰ ἀνάγκη χαμαὶ σύρεσθαι.

ΑΓΙΟΛΟΓΙΚΑ

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΕΥΡΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΤΙΜΙΑΣ ΚΕΦΑΛΗΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ[Πρώτη καὶ Δευτέρα 24 Φεβρουαρίου]
[Τρίτη 25 Μαΐου]

Τὸ θέμα τῆς τύχης, τῆς εὐρέσεως τῶν ἱερῶν λειψάνων τῶν ἁγίων καὶ τῆς πρὸς αὐτὰ εὐλαβείας πρέπει πάντως ν' ἀποτελέσῃ ἐν τῇ ἀγιολογία ἰδιαίτερον κεφάλαιον. Ἡ δὲ ἐν τῇ χριστιανικῇ λατρείᾳ ἱστορία τῶν περιπετειῶν τῆς τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καταδεικνύει τὴν ἰδιαίτερον εὐλάβειαν τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Βαπτιστοῦ καὶ μαρτυρεῖ ὅποιαν κεντρικὴν θέσιν κατέχει ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας ἢ προσωπικότητος τοῦ Ἰωάννου.

Ἡ ἔρευνα τοῦ ζητήματος περὶ τῶν τριῶν εὐρέσεων, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ προβαίνομεν ἐξ ἀφορμῆς τῆς κατὰ τὴν 24 τρέχ. μηνὸς ἀγομένης ὑπὸ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἑορτῆς, ἡ χρήσιμη ἰδιαίτερα προσοχὴς, λόγῳ, ἄλλως τε, τῆς πλήρους συγχύσεως, εἰς τὴν ὁποίαν περιπίπτουν οἱ περὶ τούτου παρ' ἡμῶν ὀπωσθήποτε ἀσχοληθέντες συγγραφεῖς συναξαρίων.

Οἱ Βολλανδισταί, ἱστορικῶς ἐξετάζοντες ἐν ἔκτενεί πραγματεία τὰ κατὰ τὸν Ἰωάννην τὸν Βαπτιστὴν, διεξοδικῶς ἐρευνοῦν καὶ τὸ ζήτημα περὶ τῶν τριῶν εὐρέσεων τῆς τ. αὐτοῦ Κάρρας¹. Περὶ τοῦ χρόνου ἢ τοῦ ἔτους τῆς πρώτης εὐρέσεως δὲν ὑπάρχουν ἴσως ἀκριβεῖς εἰδήσεις. Σπουδαία ἀπὸ ἱστορικῆς ἀπόψεως εἶναι ἡ μαρτυρία περὶ τῆς πρώτης εὐρέσεως, τὴν ὁποίαν μᾶς διέσωσεν ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἱστορικὸς Σωζομενός², ὅστις, ἄλλως τε, δὲν ἀπέχει χρονικῶς ἀπὸ τοῦ περιγραφομένου γεγονότος. Περὶ τῆς δευτέρας εὐρέσεως θεωρεῖται ἔξω πάσης ἀμφισβητήσεως ἡ ἀκρίβεια περὶ αὐτῆς τῆς διηγήσεως τοῦ ἀρχιμανδρίτου Μαρκέλλου παρὰ τὴν Ἐμεσαν τῆς Συρίας τῷ 452³. Ὅσον ἀφορᾷ δὲ εἰς τὴν τρίτην εὐρεσιν ἢ διηγήσις περὶ αὐτῆς ἀνήκει εἰς ἀνώνυμον συγγραφέα τοῦ Θ' αἰῶνος⁴.

1. Ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ δὲν ὑπάρχει εἰδικὴ ἑορτὴ τῶν εὐρέσεων τῆς τ. Κεφαλῆς τοῦ Βαπτιστοῦ.

2. Βλέπε Acta Sanctorum, Junii, V (1867) σ. 591 ἔξ.

3. Ἐνθ' ἄν. σ. 612 ἔξ.

4. Migne 67, 1481 - 1485.

5. Acta Sanctorum ἔνθ' ἄν. 623-627, ἧς ἡ ἀρχὴ: «Ἐπεφάνη ὁ τρισόλβιος οἰκουμηνικὸς ἀπόστολος, καὶ γνήσιος φίλος τοῦ σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ μέσῃ ἑβδομαδί τῶν ἁγίων νηστειῶν περὶ τοῦ Φεβρουαρίου μηνὸς ὀκτωκαιδεκάτην, ἔτους τρίτου ἐξηκστοῦ ἐπτακοσιοστοῦ, ἐν χρόνοις ἰνδικτιῶνος ἑκτῆς, βασιλευδόντων Βαλεντινιανοῦ καὶ Μαρκιανοῦ τῶν εὐσεβῶν βασιλέων καὶ δούλων Χριστοῦ, ἐπὶ τοῦ δσιωτάτου ἐπισκόπου Οὐρανίου καὶ ἀνηγέθη τετάρτη τοῦ αὐτοῦ μηνός... Ἀπεκαλύφθη δὲ μετὰ φόβου καὶ τρόπου ἐν εἴδῃ ἀστέρος πυρός, ἐμοὶ τῷ ἁμαρτωλῷ Μαρκέλλῳ».

6. Ἐνθ' ἄνωτ. 629-631, ἧς ἡ ἀρχὴ: «Εἰκὸς δὲ ἡμᾶς καὶ τὸ εὐαγγέλιον (sic) καὶ τρίτην εὐρεσιν εἰπεῖν ἧς ἕνεκα καὶ ὁ λόγος, καὶ ἡ τῶν ἄλλων ἐκδηλωτέρα καὶ γνώριμος...».

Ὡς πρὸς τὴν πρώτην εὐρεσιν ὁ Σωζομενός εἰς τὸ 21 κεφ. τοῦ Ζ' βιβλίου του διηγεῖται τὰ ἑξῆς:

«Ἐπὶ δὲ τούτων τὸν χρόνον¹ διεκομίσθη εἰς Κωνσταντινούπολιν ἢ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ κεφαλὴ, ἣν Ἡρωδιάς ἠτήσατο παρὰ Ἡρώδου τοῦ Τετραρχοῦ. Λέγεται δὲ εὐρεθῆναι παρὰ ἀνδράσι μοναχοῖς τῆς Μακεδονίου αἰρέσεως² οἱ τὰ μὲν πρῶτα ἐν Ἱεροσολύμοις διέτριβον, ὕστερον δὲ εἰς Κιλικίαν μετακινήσαν. Ἐπὶ δὲ τῆς πρὸ ταύτης ἡγεμονίας, Μαροδονίου μνηστῆρος, ὅς τῆς βασιλικῆς οἰκίας μείζων ἦν εὐνοῦχος, προσέταξεν Οὐάλης εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀεὶ κομισθῆναι. Καὶ οἱ μὲν ἐπὶ τούτῳ ἀποσταλέντες, ἐπιθέντες ὄχημα δημοσίῳ ἦγον. Ὡς δὲ εἰς τὸ Παγείμιον ἦγον, χωροῖον δὲ τοῦτο Χαλκηδόνας, οὐκ εἶπε προσωτέρῳ βαδίζον ἠνεύχοντο αἱ τὸ ὄχημα καθέλκουσαι ἡμίονοι, καὶ ταῦτα τῶν ἰπποκόμων ἐπαπειλούντων καὶ τοῦ ἠνιόχου χαλεπῶς τῇ μάστιγι κεντούντος. Ὡς δὲ οὐδὲν ἦνουν, ἔδοξε δὲ πᾶσι καὶ αὐτῷ τῷ βασιλεὶ παραδοῦναι τὸν θεῖον τὸ πρᾶγμα, ἀπέθετο ταύτην τὴν ἱερὰν κεφαλὴν ἐν τῇ Κοσιλάου κώμῃ. Ἐτυχε γὰρ ἐκ γειτόνων οὕτω καὶ Μαροδονίου τούτου κτήμα. Περὶ δὲ τούτων τὸν χρόνον, ἢ τοῦ Θεοῦ, ἢ αὐτοῦ τοῦ προφήτου κινουόντος, ἦκεν εἰς τὴν δε τὴν κώμην Θεοδοσίος ὁ βασιλεὺς. Βουλομένῳ τε τοῦ Βαπτιστοῦ τὸ λείψανον λαβεῖν, μόνην, φασίν, ἀντιπεῖν Ματροῦναν, ἢ παρθένον μὲν ἦν ἱερὰ, εἴπειτο δὲ αὐτῇ διάκονος καὶ φίλας. Ἀντισταμένη δὲ παντὶ σθένει, βιάσασθαι οὐκ ἠγήσαντο δεῖν³ ἀντιβολῶν δὲ, ἐλείπε συγχωρεῖν. Ἐπὶ δὲ μόλις εἴξεν, ἀνήνυτον εἶναι νομισσᾶσα τῷ κρατούντι τὴν ἐπιείρησιν κατὰ τὸ συμβᾶν ἐπὶ τῶν Οὐάλητος χρόνων, περιλαβὼν τῇ ἄλουργιδι τὴν θήκην ἐν ἣ ἔκειτο, ἔχων ἐπανήλθε. Καὶ πρὸ τοῦ ἄστεως Κωνσταντινουπόλεως ἔθετο ἐν τῷ καλουμένῳ ἑβδόμῳ μέγιστον καὶ περικαλλέστατον τῷ Θεῷ ἐνθάδε ναὸν ἐγείρας⁴ πολλὰ δὲ πολλάκις λιπαρήσας Ματροῦναν καὶ κχαρισμένα ὑποσχόμενος, οὐκ ἔπεισε μεταθέσθαι τῆς δόξης. Ἦν γὰρ τῆς Μακεδονίου αἰρέσεως. Καίτοι γε Βικέντιος πρεσβύτερος, ὁμόδοξος ὦν αὐτῇ, καὶ τὴν σορὸν τοῦ προφήτου ἐπίσης θεραπεύων, καὶ περὶ ταύτην ἱερώμενος, ἠκολούθησεν αὐτίκα, καὶ τοῖς ἀπὸ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας ἐκινώνησεν. Ἀπόμωτον μὲν, ὡς λέγουσιν οἱ τὰ Μακεδονίου φρονοῦντες, ποιησάμενος, μὴ ποτε μεταθέσθαι τῆς αὐτῶν δόξης τὸ δὲ τελευταῖον εἰς τὸ προφανὲς ὄρισας, ὡς εἰ ἔλιτο ὁ Βαπτιστὴς ἀκολουθήσαι τῷ βασιλεῖ, καὶ αὐτὸν κοινωρήσειν αὐτῷ, μηδὲν διαφερόμενος. Ἐγένετο δὲ οὗτος Πέρος τὸ γένος...»

Ἡ δὲ Ματροῦνα μέχρι τελευτῆς ἐν τῇ Κοσιλάου κώμῃ διέτριβε⁵ διεβίω δὲ ἱεροπρεπῶς μάλα καὶ σωφρόνως, ἱερῶν παρθένων ἡγουμένη ὦν εἰσὶν νῦν πολλὰς περιεῖναι ἐπιθυμῶν, τῆς ὑπὸ Ματροῦναν παιδεύσεως ἀξίον φερούσας ἡθός⁶.

Εἰς τὸ 24 κεφάλαιον τοῦ αὐτοῦ βιβλίου ὁ Σωζομενός ὁμιλεῖ περὶ ἀξιοσημειώτου θαύματος τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, γενομένου ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ Θεοδοσίου μεγάλου ἐν τῷ ἑβδόμῳ ἀνεγερθέντι ναῷ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Προδρόμου.

«Λέγεται δὲ τότε τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐκδημῶν, πρὸς τῷ ἑβδόμῳ μιλῶ γενόμενος, προσεῦξασθαι τῷ Θεῷ ἐν τῇ ἐνθάδε ἐκκλησίᾳ ἦν ἐπὶ τιμῇ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ ἐδέματ' αἰτήσαι τε αἰσὶν αὐτῷ καὶ τῇ στρατιᾷ καὶ Ῥωμαίοις ἅπασιν γενέσθαι τὴν ἐκβασιν τοῦ πολέμου, καὶ σύμμαχον αὐτῷ ἐπικαλέσασθαι τὸν Βαπτιστὴν. Ταῦτα δὲ προσευξάμενος, εἰς Ἰταλίαν ἀφίκετο...⁷. Λέγεται δὲ καθ' ὅν καιρὸν οὗτος ὁ πόλεμος συνεκροτεῖτο, ὡς ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ τῶν ἐν τῷ ἑβδόμῳ, οὗ προσηύξατο ὁ βασιλεὺς ἐξιών, δαιμονῶν τις ἀναρπασθεὶς μεταρσῆς, τὸν Βαπτιστὴν Ἰωάννην ἐλοιδοροῖτο, καὶ ὡς τῆς κεφαλῆς ἀποτιμηθέντα ὠνειδίξε καὶ ἀνεβόα⁸ Σὺ με νικᾷς, καὶ τῇ ἐμῇ στρατιᾷ ἐπιβουλεύεις. Οἱ δὲ περιτυχόντες, ὡς εἰκός, πολλῆς οὔσης περὶ τοῦ πολέμου σπουδῆς νεώτερόν τι ἀκούειν καὶ λέγειν, καταπλαγέντες ἀνεγράφαντο τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν γενέσθαι

1. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου περὶ τὰ τέλη τοῦ δ' αἰῶνος.

2. «Περὶ τῆς εὐρέσεως τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου, δὲ ὅσα δι' αὐτὴν ἐγένοντο». Migne ἔνθ' ἄν.

3. Πρόκειται περὶ ἐκστρατίας τοῦ αὐτοκράτορος Θεοδοσίου ἐναντίον τοῦ ἐν Ἰταλίᾳ τυράννου Εὐγενίου.

ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΕΥΡΕΣΕΩΣ
Τοιχογραφία 16ου αἰ. (1561) μονῆς Μεταμορφώσεως τῶν Μετεώρων.
Παρίστανται ὁ Πατριάρχης Ἰγνάτιος καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ Μιχαὴλ Γ'

τὰ περὶ τὸν πόλεμον οὐκ εἰς μακρὴν ἐγγώσαν παρὰ τῶν κοινο-
νησάντων τῇ μάχῃ. Καὶ τὰ μὲν ὧδε γενέσθαι λόγος.¹

Ἐν συμφωνίᾳ μετὰ τοῦ Σωζομένου περὶ τῆς μετακομιδῆς τῆς τ. Κάρρας ὑπὸ τοῦ Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου ὀμιλεῖ καὶ ὁ συγγραφεὺς τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ Πασχαλίου Χρονικοῦ². Ἐναντίον τῆς ἀξιοπιστίας τῆς διηγήσεως τοῦ Σωζομένου τινὲς προβάλλουν ὅτι οὗτος ἐπαινεῖ τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Μακεδονίου, ὡς καὶ ἐνταῦθα τὴν Ματρῶναν. Οἱ ἀσχοληθέντες ὁμῶς μετὰ τὴν ἔρευναν τοῦ ζητήματος τούτου Βολλανδισταὶ ἀντιλέγουν ὅτι, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἡ Ματρῶνα ἐπεστράφη κατόπιν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον, καθ' ὅσον ὁ πρεσβύτερος Βικέντιος, μετὰ τῆς Ματρῶνας ὑπηρετῶν παρὰ τῆ τ. Κάρρα τοῦ Βαπτιστοῦ, μετὰ τὴν ἀνακομιδὴν ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος προσῆλθεν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν μετὰ τὴν σκέψιν, ὅτι ἡ τ. Κάρρα δὲν θὰ ἐδέχετο νὰ μετακομισθῇ ὑπὸ αἰρετικοῦ αὐτοκράτορος, ὡς συνέβη ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Οὐάλεντος. Ἄλλ' ὁ Σωζομένος, ἐκθέτων τὰ κατὰ τὴν μετακομιδὴν εἰς ΚΠολιν τῆς τ. Κάρρας, διαφωνεῖ μετὰ τὰς ἄλλας διηγήσεις τὰς ἀναφερομένας εἰς τὴν δευτέραν εὔρεσιν. Πῶς δῆλα δὴ εὐρέθη ἡ τ. Κεφαλή τῷ 452 ἐν Ἐμέσῃ, ἐφ' ὅσον κατὰ τὰ τέλη τοῦ Δ' αἰῶνος μετεκομίσθη εἰς ΚΠολιν ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, ὅστις μάλιστα ἀνήγειρε καὶ ναὸν—κατὰ τὴν διήγησιν τοῦ Σωζομένου—ἐπ' ὀνό-

ματι τοῦ Βαπτιστοῦ¹. Τὴν διαφωνίαν ταύτην οἱ ἐρευνηταὶ τοῦ ζητήματος προσπαθοῦν νὰ συμβιβάσουν κατὰ δύο τρόπους. Οἱ μὲν ἀνάγουν τὴν διήγησιν τοῦ Σωζομένου εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ αὐτοκράτορος Μαρκιανοῦ· ὅτι δηλ. ὁ Μαρκιανὸς καὶ ὄχι ὁ Θεοδόσιος, μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρχιμανδρίτου Μαρκέλλου ἐν Ἐμέσῃ τῷ 452 εὔρεσιν τῆς τ. Κεφαλῆς, διέταξε τὴν μετακομιδὴν αὐτῆς εἰς τὴν Χαλκηδόνα καὶ ἔπειτα εἰς τὴν ΚΠολιν. Ἄλλ' ἡ γνώμη αὕτη δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ ἀποδεκτή, διότι τὸ τελευταῖον γεγονός ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Σωζομένου ἀνάγεται εἰς τὸ 446 καὶ, ἂν ὁ Σωζομένος ἔζη μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Μαρκιανοῦ, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν νοεῖται παρ' αὐτῷ τοιοῦτος ἀναχρονισμὸς, κατὰ τὸν ὅποιον, σύγχρονον μετὰ αὐτὸν γεγονός ἀνάγεται εἰς τὸν αὐτοκράτορα Θεοδόσιον τὸν μέγαν. Οἱ Βολλανδισταὶ δὲ ὑποθέτουν ὅτι ἡ τ. Κάρρα τοῦ Ἰωάννου, μετενεχθεῖσα εἰς τὴν ΚΠολιν ὑπὸ τοῦ αὐτο-

1. Τὰ «δῆθεν» τοῦ Μαν. Γεδεῶν περὶ τοῦ ναοῦ τούτου ὀφείλονται εἰς τὸ ὅτι δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν οὔτε τὰ ἐν τῷ κεφ. ΚΔ' τοῦ Ζ' βιβλίου τοῦ Σωζομένου, ἐνθα ρητῶς λέγεται ὅτι «ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐκδημῶν, πρὸς τῷ ἑβδόμῳ μιλίῳ γενόμενος, προσεύρασθαι τῷ Θεῷ ἐν τῇ ἐνθάδε ἐκκλησίᾳ, ἣν ἐπὶ τιμῇ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ ἐδείματο», οὔτε τὰ ἐν τῷ Πασχαλίῳ Χρονικῷ (ἐνθ' ἄν.). Ἐν γένει δὲ ὅσα ἐκθέτει περὶ τῆς α', β' καὶ γ' εὔρεσεως τῆς τ. Κάρρας τοῦ Προδρόμου δὲν εἶναι ἱστορικῶς ἀπικριβωμένα. Πάντως δὲν εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὰ Acta Sanctorum. (Βυζαντινὸν Ἑορτολόγιον, ΚΠολις, 1899 σ. 77 καὶ 108).

1. Migne, ἐνθ' ἄν. 1489 ἐξ.

2. Πασχαλίον Χρονικὸν (ἔκδ. Βόννης) Α' 564.

κράτορος Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, μετὰ ταῦτα, ἐπὶ τῇ ἐξορίᾳ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ὁ ὁποῖος, ὡς λέγεται, παρελλήλισεν εἰς τὸν λόγον τοῦ τὸν ὑπὸ τῆς Εὐδοξίας διωγμὸν του πρὸς τὸ μῖσος τῆς Ἡρωδιάδος κατὰ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ¹, κατὰ τὰς γενεμένας τότε ταραχὰς παρελήφθη ἐκ ΚΠόλεως καὶ μετηνέχθη εἰς Ἐμεσαν, ὅπου καὶ εὐρέθη ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Μαρκιανοῦ ὑπὸ τοῦ ἀρχιμανδρίτου Μαρκέλλου μετὰ 50 σχεδὸν ἔτη. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς πρώτης εὐρέσεως.

Ἐν σχέσει δὲ μὲ τὴν δευτέραν εὐρεσιν, κατὰ τὴν διήγησιν τοῦ ἀρχιμανδρίτου Μαρκέλλου, ἡ τ. Κάρα ἀνεκαλύφθη ὑπ' αὐτοῦ τῇ 18 Φεβρουαρίου, μετηνέχθη δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Ἐμέσης Οὐρανίου ἐκ τοῦ Σηλαίου εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν Διακονικὸν Ἐμέσης τῇ 24ῃ Φεβρουαρίου τοῦ 452, τῇ δὲ 26 Ὀκτωβρίου τοῦ 761 μετηνέχθη εἰς τὸν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Προδρόμου ἀνεγερθέντα ναόν². Ἐκ τῆς χρονογραφίας τοῦ Θεοφάνους τοῦ Σιγριανοῦ³ προκύπτει ὅτι τῷ 761 ἡ τ. Κάρα μετετέθη ἐκ τῆς μονῆς τοῦ Μαρκέλλου εἰς τὸν ἐν Ἐμέσῃ ἀνεγερθέντα ἐπ' ὀνόματι τοῦ Βαπτιστοῦ ναόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνέβρυνε λάσεις εἰς τοὺς μετὰ πίστεις πρὸς τὴν τ. Κάραν προστρέχοντας. Ἡ τ. Κάρα παρέμεινεν ἐν Ἐμέσῃ μέχρι τοῦ 810-820, ἐκεῖθεν δέ, ἔνεκα τῆς ἐπιτάσεως τῶν καταπίεσεων τῶν Σαρακηνῶν, οἵτινες κατέλαβον τὴν Συρίαν καὶ τὴν Ἐμεσαν τῷ 633, μετηνέχθη εἰς τὰ Κόμανα τῆς Καππαδοκίας, ὅτε, μετὰ 30 ἢ 40 ἔτη, περὶ τὸ 850, ἀνευρέθη τὸ τρίτον καὶ μετηνέχθη εἰς ΚΠολιν. Τὸ ὅτι ἡ τ. Κεφαλή τοῦ Βαπτιστοῦ ὑπῆρχεν ἐν Ἐμέσῃ ἀπὸ τὸ 761, ὅτε μετηνέχθη ἐκ τοῦ Σηλαίου εἰς τὸν ὁμώνυμον ναόν, μέχρι τοῦ 810-820, ὅτε καὶ μετεκομίσθη εἰς Κόμανα, οἱ ἐρευνηταὶ ἐξάγουσιν ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Θεοφάνης ὁ Σιγριανὸς, ὅστις ἀπέθανε περὶ τὸ 820, ὁμιλῶν περὶ ἀνεγέρσεως ναοῦ ἐν Ἐμέσῃ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Βαπτιστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον μετηνέχθη ἡ τ. Κάρα ἐκ τῆς μονῆς τοῦ Μαρκέλλου, βεβαίως ὅτι ἀναβλύζει θαύματα «μέχρι τῆς σήμερον ὑπὸ τῶν πιστῶν προσκυνοῦμεν ἐν ἡμῶν»⁴ καὶ ἐπομένως οὐδὲν γνωρίζει περὶ τῆς μετακομιδῆς τῆς τ. Κάρας εἰς τὰ Κόμανα, πράγμα τὸ ὁποῖον ἡδύνατο

νὰ γίνῃ περὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, ἂν ὄχι μετὰ τὸν θάνατόν του. Ταῦτα καὶ περὶ τῆς δευτέρας εὐρέσεως.

Κατὰ τὸν ἀνώνυμον συγγραφέα τοῦ Θ' αἰῶνος, ἡ τ. Κάρα τοῦ Βαπτιστοῦ ἀπεκαλύφθη τὸ τρίτον κατὰ θαυμαστὸν τρόπον ἐπὶ πατριάρχου ΚΠόλεως Ἰγνατίου (864—857) καὶ τῶν αὐτοκράτορων Θεοδώρας καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Μιχαὴλ Γ' (842—859). Κατὰ τὴν διήγησιν ταύτην «τῇ τῶν Ἐμεσηνῶν οὖν, ὡς ἔφαμεν, πόλει τῆς ἱεράς κεφαλῆς ἐναποκειμένης, καὶ τοῖς ἐγγύθεν, καὶ τοῖς μακρὰν, καὶ τοῖς ἀπανταχοῦ ἤκουσι πλουσίας τῆς γάριτος προκειμένης, ζεῖνε χρόνους ἐπὶ πολλοὺς ὁ θησαυρὸς ἀμείψθητος... Τὸ δ' ἔνδοξον οὐν καὶ κατέχον τὸν θησαυρὸν, σευδὸς τι ἀργύριον ἦν, χρυσοῖς πετάλοις ἐνημοσμένον, ὡς ἂν τῷ τιμῆν τὸ τίμιον περιστέλλοιτο πλὴν ἠγροῦντο τοῖς πολλοῖς καὶ μάλιστα τοῖς τὴν βασιλίδα οἰκοῦσιν... Κόμανα δ' ἦν ἡ δεξαμένη τὸ δῶρον, μικρὰ μὲν πόλις καὶ ἀσημος ἐπίσημος δ' ἐντεῦθεν γενομένη καὶ τῶν ἄλλων διαφανεστέρα... Κατὰ γὰρ μίαν τῶν νυκτῶν, τῷ κατὰ τὸν Θεοφρόνον τούτῳ, καὶ ὁμωνύμῳ καὶ ὁμοτρόπῳ ἀγορευεῖ, Θεῷ τοὺς ὕμνους προσφέροντι, θεία τις ἀνωθεν ὄψις ἐπέσκηψεν ὅτι Κόμανα ἡ πόλις τὴν τίμιον κεφαλὴν διακατέχει ἀγορευθῶ σκευὴ ἐγκερυμμένη καὶ ἱερῷ τόπῳ ἐναποτεθειμένη καὶ ὅτι, φησὶν, ἀνακομίσει τῇ Βυζαντίδι ταύτην προσήκει τοῦτο καὶ τῷ Προδρόμῳ δοκοῦν. Ὅς καὶ τὰ ὁραθέντα δῆλα καθίστησι καὶ τῷ Βασιλεῖ...»¹ Ὁ πατριάρχης Ἰγνατίος ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα Μιχαὴλ Γ' ὅτι κατὰ νυκτερινὴν αὐτοῦ προσευχὴν ἀπεκαλύφθη εἰς αὐτὸν τὸ μέρος ὅπου εἶχεν ἀποκρυβῆ, ἔνεκα τοῦ διωγμοῦ τῶν εἰκονομάχων κατὰ τῶν ἱερῶν λειψάνων, ἐν Κομάνοις ἡ τ. Κεφαλή, ἀμφοτέρω δὲ περὶ τῷ 850 ἀπέστειλιν πρεσβεῖαν εἰς Κόμανα ὅπου καὶ ἀνευρέθη αὕτη εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Ἰγνατίου ὑποδειχθέν μέρος, ἐκεῖθεν δὲ ἀνεκομίσθη ἐκ δευτέρου εἰς ΚΠολιν τῇ 25 Μαΐου, ὅτε καὶ ἐορτάζει ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία τὴν Γ' εὐρεσιν καὶ ἀπετέθη εἰς τὰ αὐτοκρατορικὰ χρυσὰ ἀνάκτορα.

Τμῆμα τῆς τ. Κάρας τοῦ Βαπτιστοῦ ἀπετέθη βραδύτερον εἰς τὴν μονὴν τοῦ Προδρόμου τοῦ Στουδίου, «τοῦ πάτρωνος» τῶν Στουδιτῶν. Τὸ ἕτερον τμῆμα εὐρίσκετο μέχρι τοῦ ΙΒ' αἰῶνος ἐν τῇ μονῇ τοῦ Προδρόμου τῆς Πέτρας. Ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων τῷ 1206 μετηνέχθη εἰς Ἀμιέννην τῆς Γαλλίας, μέρος δ' αὐτῆς ἐκομίσθη εἰς Ρώμην καὶ εὐρηται ἐν τῷ ναῷ τοῦ πάπα Σιλβέστρου², ἄλλα δὲ τμῆματα εὐρίσκονται ἀλαχοῦ³.

Κανόνα εἰς τὴν Γ' εὐρεσιν ἔγραψε, κατὰ τὸ Μηναιον, ὁ Ταράσιος⁴, ἐγκωμιαστικὸς δὲ λόγος

1. «Πάλιν Ἡρωδιάς μαινεται, πάλιν ταραττεται, πάλιν ὀρχεῖται, πάλιν ἐπὶ πίνακι τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου ζητεῖ λαβεῖν». Σωκράτης, Migne 67, 717 καὶ Σωζομενός, ἔνθ' ἄν. 1568.

2. Ἐν συμφωνίᾳ μετὰ τῆς διηγήσεως τοῦ ἀρχιμανδρίτου Μαρκέλλου περὶ τῆς δευτέρας εὐρέσεως καὶ ὁ συγγραφεὺς τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ Πασχαλίου Χρονικοῦ ἀναγράφει: «Ἐπὶ τῶν προκειμένων ὑπᾶτων Βινκομάλου καὶ Ὀπιλιάνου, βασιλευόντων Οὐαλεντινιανοῦ καὶ Μαρκιανοῦ Αὐγούστου μηνὶ περιτίῳ πρὸ ἰβ' καλανδῶν μαρτίων τῇ μέσῃ ἐβδομάδι τῶν νηστειῶν ἔτους Συρρομακεδόνων ψεγ', Ἀντιοχείων φα', καὶ κε' ἔτους ἀφ' οὗ ἀπετιμήθη ὁ ἅγιος Πρόδρομος, προφήτης καὶ βαπτιστῆς Ἰωάννης, ἠύρεθη ἡ τιμία αὐτοῦ κεφαλὴ ἐν τῇ Ἐμεσηνῶν πόλει». (Ἐκδ. Βον. σ. 591).

3. Θεοφάνους Χρονογραφία (ἔκδ. Βόννης) Α' 665.

4. Ἐνθ. ἄν.

1. Acta Sanctorum, ἔνθ' ἄν. σ. 629 ἔξ.

2. Μορτβίνωφ, Ὁδηγὸς Ρώμης, 1875 σ. 354.

3. Κατὰ τὸν Νικόδημον Ἀγιορείτην «τῆς τιμίας Κάρας μέρος μὲν ἦν εἰς τὸ ἱερὸν μοναστήριον τοῦ ἁγ. Διονυσίου Ἄθω, ἀλλὰ λαφυραγωγῆν ἠφανίσθη, καὶ ποῦ ἦδη εὐρίσκεται ἄδηλόν ἐστιν» μέρος δὲ ἦτον εἰς τὴν Οὐγγροβλαχίαν εἰς μοναστήριον ἐπιλεγόμενον Καλοῦτι, ὅπερ ἔγινεν ἀφιέραμα τοῦ ἁγ. Τάφου, διὰ δὲ τὰς ἐκεῖ περιστάσεις ἔλαβε μέρος ἐκείνου ὁ ἀσίδιμος Δοσίθεος καὶ ἔφερεν αὐτὸ εἰς Ἱεροσόλυμα ἔνθα εὐρίσκετο ἐντὸς τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγ. Τάφου». (Συναξαριστ. τ. 3, Α' Ζάκυνθος, 1868 σ. 149 σημ. 1).

4. Μηναιον Μαΐου (ἔκδ. Βενετίας) 1880, σ. 89. Τὸ γ' τροπάριον τῆς εἰσόδου τοῦ κανόνος τούτου, περιέχον

ἀνωνύμου δημοσιεύεται ἐν Acta Sanctorum¹.

Προσβύτερος ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΠ. ΡΑΜΦΟΣ π. θ.

Ιστορικά στοιχεία, ἔχει ὡς ἐξῆς: «Βασιλεὺς ἀλουργίδος πλέον τῆ εἰσόδῳ τῆς Κάρρας σου γάννυται: ἱερεὺς δὲ θεῖος, θεοφόρος ἐπάνυμος, Πρόδρομε, ταῖς παλάμαις ταύτην περικρατῶν σύνειλογοῖται, εὐλογῶν τοὺς πιστοὺς τελεωτάτα».

1. "Εν θ' ἄν. 637-634, οὗ ἡ ἀρχή: «Τρίτον μῆνυμα τῆς τοῦ Προδρόμου μνήμης ἡ παροῦσα ἡμέρα φέρουσα, συγκαλεῖται ἡμᾶς, ὧ φιλόχριστοι». Κατὰ τὸν Κρουμβάχερ, ὁ λόγος οὗτος ἀποδίδεται ἐν κώδ. S. Sepulcri 134 α. 140 fol. 378v - 382v εἰς τὸν Θεόδωρον Στουδίτην. (Ἱστορία Βυζ. Λογοτεχνίας, Α' 298). Καὶ ἐν ὑποσημειώσει τοῦ Συναξαριστοῦ τοῦ Νικοδήμου (ἐν θ' ἄν. Β' 64) λέγεται ὅτι εἰς τὰς ἐν Ἄγ. "Ορει μονὰς τῆς Λαύρας, Διονυσίου, Ἰβήρων καὶ Βατοπεδίου ὑπάρχει ὁ λόγος οὗτος ἐπ' ὀνόματι τοῦ Θεοδώρου Στουδίτου. Εἶναι ὁμοῦ βέβαιον ὅτι ὁ λόγος οὗτος δὲν ἀνήκει εἰς τὸν Θεόδωρον Στουδίτην, διότι οὗτος ἀπέθανε τὴν 11 Νοεμβρίου 826, 25 περίπου ἔτη πρὸ τῆς Γ' εὐρέσεως, ἣτις ἐγένετο περὶ τὸ 850. Εἰς κώδικας μονῶν τοῦ "Αθω καὶ ἀλλαχοῦ εὐρηται λόγοι ἐγκωμιαστικοὶ εἰς τὰς τρεῖς εὐρέσεις. Βλέπε Σπ. Λάμπρου. Κατάλογος τῶν ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις τοῦ ἁγ. "Ορους Ἑλλ. κωδίκων, Β' 516 εἰς λ. Θεοδώρου Στουδίτου καὶ αὐτόθι 523 εἰς λ. Ἰωάν. Προδρόμου. Σωφρ. Εὐστρατιάδου, Συμπλήρωμα ἀγιορειτικῶν καταλόγων Βατοπεδίου καὶ Λαύρας (Μνημεῖα Ἀγιολογικά), Παρίσι, 1930 σ. 66. Τοῦ αὐτοῦ Κατάλογος τῶν κωδίκων Καυσοκαλυβίων κ.λ.π., Παρίσι, 1930, σ. 12 (κῶδ. 5, 27). Τοῦ αὐτοῦ, Κατάλογος τῶν κωδίκων τῆς Μεγ. Λαύρας, Παρίσι, 1925, σ. 62 (κῶδ. 429, 4). Τοῦ αὐτοῦ, Κατάλογος τῶν ἐν τῇ μονῇ Βλατέων κωδίκων, Θνήκη, 1918 σ. 22 (κῶδ. 7, 32). Εὐδοκίμου Ἐρηποταμίνου, Κατάλογος ἀναλυτικῆς χειρογράφων κωδίκων μονῆς Ἐρηποτάμου, 1932 σ. 193 εἰς λ. Ἰωάννου Προδρόμου.

ΝΕΟΦΥΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΟΝΗΝ ΦΙΛΟΘΕΗΣ *

(19 Φεβρουαρίου)

«... Ἄς ἡξεύρει λοιπὸν ἡ αὐθεντία σας, εὐλογημένον τοῦ Χριστοῦ ἄθροισμα, πῶς εἰς τὰ ἐδικὰ μας μέρη τῆς πρώην περιφήμου Ἀθήνας, εὐρίσκεται κάποιον μοναστήριον παρθένων γυναικῶν ὡσεὶ διακοσίων, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου ἐνδόξου πανευφήμου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ πρωτοκλήτου, τὸ ὅποιον ἐκτίσθη ἀπὸ αὐτῶν τῶν θεμελιῶν ὑπὸ τῆς μακαρίας ἐκείνης καὶ Πανευφήμου Φιλοθέης, τῆς ἐπονομαζομένης Κυρᾶς. "Οχι τόσο κατ' ἀλήθειαν ἀπὸ τὴν ἐξοδὸ τῆς, ἀγκαλὰ καὶ ἦτον πολλὰ εὐγενῆς καὶ πλουσία, ὅσο διὰ τῆ βοήθεια τῶν ἁγίων τῆς εὐχῶν. Διότι, ἔστοντας καὶ νὰ τῆς μένει πλοῦτος ἀρκετὸς ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς, τὸν ἐξόδιασε σχεδὸν ὅλο εἰς πτωχοὺς καὶ ἀπόρους καὶ ὀρφανοὺς καὶ μάλιστα εἰς ἐλευθερία τῶν σκλαβωμένων χριστιανῶν. Τὰ δὲ ἀπολειφθέντα ὡς οἰκοδομὴ τοῦ μοναστηρίου, τὸ ὅποιο ἀγκαλὰ καὶ εἰς τὴν ἀρχὴ ἦτον πολλὰ μικρὸ, ὅμως μὲ τὴν εὐχὴ τῆς τὴν κατ' ἀλήθεια θεῖα καὶ ἁγία, ἤλθε εἰς τόσην αὐξησὴ καὶ εὐμερία, ὅτι ὑπερέβη ὅλα τῶν ἡμερῶν μας τὰ μοναστήρια καὶ μάλιστα ἐκατεστάθη καλὸς λιμένας πολλῶν ψυχῶν, ὅπου ἦταν ἐτοιμαὶ νὰ καταποντισθῶσι καὶ πολλῶν αἰχμαλῶτων ἐλευθερία. Λοιπὸν ὁ διάβολος, ὁ ἐχθρὸς τοῦ καλοῦ, ἔστοντας νὰ μὴν εὐχαριστεῖται εἰς τὰ καλὰ ἐκεῖνα, ὅπου γίνονται διὰ μέσου τοῦ ἁγίου τούτου μοναστηρίου,

*) Πιθανολογεῖται ἀπολυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Νεοφύτου περὶ τὸ 1610. Ἐλήφθη ἐκ τοῦ δευτέρου τόμου τῆς «Ἀνθολογίας τῆς δημοτικῆς ἐξεροφίας» τοῦ Γ. Βαλέτα (Ἀθ. 1947, σ. 45-46).

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἄπιστευτον.

Φέρεται, λοιπὸν, ὡς ἀληθές, ὅτι εἰς τὸ κρατοῦν ἐν ἐξεγέρσει τὸν ἀραβικὸν καὶ ἐβραϊκὸν κόσμον ζήτημα τῆς Παλαιστίνης ὁ ΟΗΕ δὲν ἔλαβεν ὅπ' ὄψιν τὴν σπουδαιότεραν τοῦ ὄψιν, ὅτι δηλαδὴ ἡ Παλαιστίνη εἶνε δι' ὅλον τὸν χριστιανικὸν κόσμον Ἁγία Γῆ, διότι εἰς τοὺς ἁγίους τῆς τόπου ἀπεκαλύφθη ὁ Θεὸς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, γεννηθέντος ἐκ Μαρίας τῆς Παρθένου ἐν Βηθλεέμ, ζήσαντος ἐν Ναζαρέτ, διδάξαντος καὶ θαυματουργήσαντος καθ' ὅλην τὴν Γαλιλαίαν, τὴν Σαμαρείαν καὶ τὴν Ἰουδαίαν, προσεεγκόντος Ἐαυτὸν εἰς σταυρικὴν θυσίαν, ταφέντος καὶ ἀναστάντος ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ, ἀναληφθέντος εἰς οὐρανὸν ἐκ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, καὶ συλλήβδην ἀπεργασαμένου τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῆς ἁμαρτίας διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ζωῆς του ἐν Παλαιστίνῃ, ἥτις διὰ τοῦτο ἀπέβη ἔκτοτε δι' ὅλων τῶν αἰώνων ἐστία καὶ κέντρον παγκοσμίου σεβασμοῦ. Δὲν ὑπάρχουν, λοιπὸν, χριστιανοὶ εἰς τὸν Ὀργανισμόν αὐτὸν τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν, καὶ οὐδεμία ἡκούσθη ὑπὲρ τῆς ἱερότητος τῆς ἐπιμάχου χώρας δι' ὅλον τῆς ὑφῆλιου τὸν χριστιανικὸν κόσμον φωνὴ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ στόματα, τὰ ὅποια ἀκούομεν ἐπισήμως εὐσεβολογούντα τόσον συχνά;

Ὁ κίνδυνος.

Ὅτι ὁ κίνδυνος τῶν ἁγίων ἐν Παλαιστίνῃ Προσκυνημάτων εἶνε πραγματικὸς, καταφαίνεται ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι, ἐνῶ μέχρι τινὸς ἐπιστεύετο ὅτι τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τὰ πέριξ θὰ εἰδίθεντο ὑπὸ διεθνή ἔλεγχον, σήμερον ἀκούεται ἀξίως τῶν ἐβραίων ὅπως διεθνοποιήθῃ μόνῃ ἡ ἐντὸς τῶν τειχῶν περιλαμβανομένη πόλις. Τοῦτο δηλαδὴ θὰ ἐσήμαινεν—ὅπως πολλὸ ὀρθῶς παρετήρησεν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ὑόρκης ἐν ἐπιστολῇ του πρὸς τὴν ἐπαρχίαν του ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου—ὅτι τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ὁ Κῆπος Γεδσημανῆς καὶ μέγα μέρος τῶν

..... ἐσήκωσε πολλὰ κύματα καὶ ταραχὰς ἀπὸ τοὺς ἄθεους Ἀγαρηνοὺς κατὰ πάνω του, εὐρίσκοντάς τους πολλὰς ἀφορμάς, πῶς ἐλευθερώνοσι πολλοὺς σκλαβωμένους πέμποντάς τους εἰς τὰ μέρη τους καὶ ἄλλας πολλὰς καὶ ἀναριθμήτους ἀβανίας. Καὶ λοιπὸν, μέρος μὲν ἀπ' αὐτὰ, μέρος δὲ ἀπὸ τῆ δυστυχία τοῦ καιροῦ καὶ τῆς περισσῆς πείνας, ὅπου ἐκαταδάμασε τὰ ἐδικὰ μας δυστυχισμένα μέρη τόσον καιρὸ ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας μας, ἐκατεστάθη εἰς πολὺ καὶ ἀφόρητο χρέος, ἕως τριακοσίας χιλιάδας, τὸ ταπεινὸ αὐτὸ μοναστήριον, εἰς χρεοφειλέτας Ἀγαρηνοὺς, οἱ ὅποιοι ἐπήρασι ὅλα τὰ ἱερά σκευὴ τῆς ἐκκλησίας καὶ τὰ κτήματα καὶ τὰ κρατοῦσι ἐνέχυρο! Καὶ λοιπὸν ἂν δὲν ἤθελε προφθάσει εἰς ὀλίγον ὀλίγη τις ἀπὸ Θεοῦ βοήθεια, ἔχει νὰ ἀπολεσθεῖ τελείως τὸ δυστυχὲς τοῦτο μοναστήριον, νὰ παύσουν καὶ τόσα καλὰ καὶ θεάρεστα ἔργα, ὅπου γίνονται καθεμέρα ἀπὸ λόγου του. Διὰ τοῦτο λοιπὸν, εὐλογημένοι χριστιανοί, ἔστοντας ν' ἀπορήσει ἀπὸ πάσαν ἐλπίδα, τρέχει πρὸς ἐσᾶς τοὺς ἐλεήμονας χριστιανοὺς, ζητώντας ἀπὸ λόγου σας τὴ βοήθεια ὅπου ἠθέλετε εἶσθαι δυνατοί, πέμποντες πρὸς τὴν ἡμετέραν ἀγάπην, τὴν τε προηγουμένην κυρὰ Λεοντία».

χριστιανικῶν καθιδρυμάτων, ὡς οἱ, σχολεῖα, μοναί και νοσοκομεία θὰ τελοῦν ὑπὸ τὴν ἐβραϊκὴν διακαιοδοσίαν. Ἄλλ' οὔτε εἰς τὸ ἐβραϊκόν, οὔτε εἰς τὸ ἀραβικόν ἐν Παλαιστίνῃ σχηματισθόμενα—ἂν θὰ σχηματισθοῦν—κράτη και εἰς τὴν δικαιοσύνην αὐτῶν εἶνε δυνατόν νὰ καταπιστευθοῦν τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων τοῦ Χριστιανισμοῦ. Οὐδὲ πρέπει νὰ ἀποσυρθοῦν ἐκ Παλαιστίνης τὰ ἀγγλικὰ στρατεύματα ἂν δὲν ἐξασφαλισθῶσι, κατὰ τὴν ἀπαίτησιν τῆς παγχριστιανικῆς συνειδήσεως, τὰ Ἅγια ἐν ὅλῃ τῇ Παλαιστίνῃ Προσκυνήματα.

Ὁ μόνος τρόπος.

Ὁ ὀλλανδὸς πρῶθυπουργὸς φέρεται δηλώσας, ὅτι ἡ ὀλλανδικὴ κυβέρνησις πιστεύει ὅτι δὲν δύναται νὰ καταπολεμήσῃ τὸν κομμουνισμὸν καλλίτερον, εἰμὴ μόνον διὰ τῆς ἐνισχύσεως τῆς χριστιανικῆς βάσεως τῆς ζωῆς μας και διὰ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης, τῆς ὁποίας ἡ ἔλλειψις παρέχει κατὰλληλον ἔδαφος πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ κομμουνισμοῦ.

Πράγματι, ὡς μαρτυρεῖ ἡ ὀλη χριστιανικὴ ἱστορία, μόνον διὰ τῆς συστηματικῆς, εὐρείας και ἐντατικῆς διαδόσεως τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν και τῆς πρὸς αὐτὰς συμμορφώσεως τῆς ζωῆς ἀνέκαθεν ἐξενίκησεν ὁ Χριστιανισμὸς οἰανδήποτε ὀθενδήποτε προελθοῦσαν ἀντιχριστιανικὴν κίνησιν.

Ὁ Γκάντη.

Ἡ ἀπαισία δολοφονία τοῦ Μαχάτμα Γκάντη δικάως συνεκίνησεν ὀλον τὸν κόσμον, ὀστὶς ἀνεγνώριζε και ἐτίμα ἐν τῷ προσώπῳ του ἕνα ἐκ τῶν μεγαλειτέρων τῆς ἐποχῆς μας ἀνδρῶν, τὴν ἐπιφανεστέρην πνευματικὴν και ἠθικὴν φυσιογνωμίαν τῶν νεωτέρων χρόνων. Ἄν διὰ τὰς ἑκατοντάδας τῶν ἑκατομμυρίων Ἰνδῶν ὁ Γκάντη ἦτο ὁ πατὴρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν Ἰνδιῶν, ὁ καθ' ὀλην του τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν ἀκάμπτως κρατήσας ὑψηλὰ τὴν δῆδα τῆς ἐλευθερίας τῆς χώρας του, ὁ μὲ τερασίαν ἐπὶ τῶν ὀμοεθνῶν του ἐπιρορὴν πνευματικὸς και ἠθικὸς ἡγέτης τῶν συμπατριωτῶν του,—δι' ὀλόκληρον τὸν λοιπὸν κόσμον δῆρξεν ὁ ἔμπνευμένος ἀπόστολος τῆς πολιτικῆς ἠθικῆς τοῦ ψυχικοῦ κατεννασμοῦ, τῆς ἀνοχῆς και συναδελφώσεως· ὁ μὲ καταπληκτικὴν ἀκλόνητον, εὐθειαν και ὀριζοντίαν συνέπειαν διαπορήσιος κήρῳ τῆς ὀμονοίας, τῆς παθητικῆς ἀντιστάσεως εἰς τὴν βίαν εἰς μίαν ἐποχὴν ἐπιθετικῆς βίας κατὰ τῆς ἀνθρωπίνης ἀξίας, τῆς ἐν πνεύματι εἰρηνοποιῶ ἐπιλύσεως τῶν διαφορῶν· ἡ ἐν ἀδιασειστω εἰς τὰς ἀρχὰς του πίστει ψυχὴ ὡς ἐστία ἀσυλλήπτου ἠθικῆς δυνάμεως και ψυχικοῦ θάρρους· ὁ πλήρης προμότητος ψυχικὸς πλοῦτος. Ὁ Γκάντη δὲν ἦτο χριστιανός· ἀλλὰ ζήσας ἐπὶ μακρὸν εἰς χριστιανικὸν περιβάλλον· εἰσέπνευσε βαθέως τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα, ὀθεν και ἐν τῇ συγχρόνῳ ζωῇ ὑψοῦται ὡς φαιενὸν διὰ τὴν ἀνθρωπότητα παρὰδειγμα οὐ μόνον βαθυνάτης εἰς τὸν Θεὸν πίστεως, ἀλλὰ και ὡς μύστης τῆς γνησίας χριστιανικῆς ἀγάπης, ὡς μοναδικὸς φορὸς τοῦ πνεύματος τῆς ἀπαρνήσεως, τῆς ὑπομονῆς και τῆς καλωσύνης.

Ἡ δολοφόνος σφαῖρα ἐπήνεγκε τὸν θάνατον μῆς μοναδικῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος. Ἄλλ' ἡ ἐν

τῇ συγχρόνῳ ὀδυνηρῶ συγχύσει τάλαιπωρομένη ἀνθρωπότης ἀσφαλῶς θὰ ἀντλήσῃ πολλὰ διδάγματα ἀπὸ τὸ φωτίσαν τὸν σκοτεινὸν τῆς ὀρίζοντα μετέωρον τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ Μαχάτμα Γκάντη.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὸ Ὑπουργεἶον τῶν Οἰκονομικῶν (Γεν. Δ)σις Δημ. Λογιστικοῦ) ἀπέστειλε τὸ κατωτέρω ἔγγραφον περὶ τοῦ τρόπου τῆς καταβολῆς τῶν ἀποδοχῶν εἰς τοὺς μετακινουμένους, λόγῳ τῆς καταστάσεως, ἔφημερίους.

Ἀριθ. πρωτ. 21903

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21/1/1948

Πρὸς τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας και κ. κ. Διευθυντὰς τῶν Ταμείων Θεσσαλίας, Ἡπείρου και Στερεῆς Ἑλλάδος.

Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν ὅτι, ὡς μῆς ἀνεκοίνωσεν ὁ Σεβασμιώτατος Ναυπακτίας και Εὐρυτανίας, οἱ κλειστοὶ τῶν ἔφημερίων τῆς περιφερείας του κατέφυγον, λόγῳ τῆς ἐν τῇ περιφερείᾳ ταύτῃ ἐκρύθμου καταστάσεως, εἰς διαφόρους πόλεις εἴτε ἐντὸς τῆς περιφερείας τῆς ἱεράς ταύτης Μητροπόλεως, εἴτε εἰς τὰς περιφερείας ἐτέρων Μητροπόλεων. Πρὸς διευκλίνουιν τῶν ἔφημερίων τούτων ὀπως εἰσπράττωσιν εὐγερῶς τὰς ἀποδοχὰς αὐτῶν ἐκ τῶν Ταμείων, εἰς τὴν περιφερείαν τῶν ὀποίων κατέφυγον, προτάσει τοῦ Σεβ. Ναυπακτίας-Εὐρυτανίας, ἀποδεχόμεθα τὰ κάτωθι:

Οἱ ἀνωτέρω βάσει τῆς παρεχομένης αὐτοῖς παρὰ τοῦ Μητροπολίτου τῶν προσωρινῆς ἀδείας παραμονῆς τῶν εἰς τὰς εἰς ἀς καταφεύγουσι Μητροπόλεις, θὰ περιλαμβανῶνται εἰς τὰς μισθοδοτικὰς καταστάσεις τῆς Μητροπόλεως ταύτης και θὰ μισθοδοτῶνται ἐκ τῶν Ταμείων, εἰς τὴν περιφερείαν τῶν ὀποίων κατέφυγον, ἔφ' ὀσον προσάγουσι φύλλον διακοπῆς τῆς μισθοδοσίας τῶν ἐκ τῶν Ταμείων, ἐξ ὧν προέχονται.

Ἐν περιπτώσει μετακινήσεως τῶν ἔφημερίων τούτων τὰ Ταμεία τοῦ Κράτους θὰ ἐφοδιάζουσι τούτους ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῶν μὲ σχετικὸν φύλλον διακοπῆς τῆς μισθοδοσίας τῶν, ἵνα χρησιμοποιήσωσι τοῦτο διὰ τῶν Ταμείων, εἰς τὴν περιφερείαν τοῦ ὀποίου θὰ διαμείνωσι βάσει προσωρινῆς ἀδείας παραμονῆς τῶν, ἐκδιδομένης ὑπὸ τοῦ οἰκείου Γεράρχου.

Μέχρις ἐφαρμογῆς τῶν ἀνωτέρω παρατείνωμεν τὴν ἰσχύν τῶν προηγουμένων ἀποφάσεων ἡμῶν, δι' ὧν ἐνεκρίθη ἡ διὰ τῶν ἐν Κρηνησίῳ και Ναυπάκτῳ ἀρχιερατικῶν Ἐπιτροπῶν ἡ τῶν ὑπὸ τοῦ Στου Μητροπολίτου Ναυπακτίας-Εὐρυτανίας ὀρισθέντων ἔφημερίων εἰσπραξίαν τῶν ἀποδοχῶν ὀρισμένων ἔφημερίων.

Ἐντολὴ Ὑπουργοῦ
Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς
Α. ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΝΗΣ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Τῇ 17ῃ παρελθόντος μηνὸς ὁ κ. Ἄντου Ἦντεν, ὕπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Μεγ. Βρετανίας κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου, ἐπιστρεφῶν ἐκ Περσίας εἰς Ἀγγλίαν και διερχόμενος ἐξ Ἀθηνῶν, ἐπεσκέφθη τὴν Α. Μ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ Πρεσβευτοῦ τῆς Μ. Βρετανίας κ. Νόρτον και παρέμεινε συνομιλῶν μετ' αὐτοῦ πλέον τῆς ὄρας.

Ὁ κ. Οὐίνστον Τσῶρτσιλ, πληροφορηθεὶς περὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν παρὰ τοῦ κ. Ἦντεν, ἀπέστειλε τηλεγράφημα πρὸς Αὐτόν, δι' ὀδ' ἐκφράζει τὴν χαρὰν του διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ὑγείας του και συγχαίρει Αὐτόν διὰ τὰς παρασχεθείσας πρὸς τὴν Ἑλλάδα ὑπηρεσίας του. Ὁ Μακαριώτατος διὰ τηλεγραφήματός του ἠγάχριστῆσε τὸν κ. Τσῶρτσιλ.

Τῇ 21ῃ Ἰανουαρίου ἐπισκέφθη τὴν Α. Μακαριότητα ὁ ἄγγλος Ναυάρχος κ. Ντέβισσον, ἀρχηγὸς τῆς ἀγγλικῆς Ναυτικῆς ἀποστολῆς.

Τῇ 23ῃ δὲ ἰδίου μηνὸς ὡς και τὴν 5ῃν Φεβρουα-

ρίου ο Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὸν Σ. ἄγγλον 'Επίσκοπον Γιβραλτάρ.

- Τῆ 9η Φεβρουαρίου ἡ Α. Μακαριότης ἐδέχθη τὸν κ. 'Ισα Μάντακ Δήμαρχον Βηθλεέμ καὶ ἀπεσταλμένου τοῦ Μεγάλου Μουφτῆ τῶν 'Ιερουσαλήμων, τῆ 13η δὲ τοῦ ἴδιου μηνός τὸν Αἰδ. Waddams, Γεν. Γραμματέα τῆς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων 'Επιτροπῆς τῆς ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας.

- Τὴν Κυριακὴν, 1ην Φεβρουαρίου, καὶ ὥραν 11.30 π. μ. εἰς τὸ ἐν Βουλιαγμένῃ 'Εκκλησιαστικὸν 'Ορφανοτροφεῖον τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν τελεῖσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ οἰκήματος τοῦ Δημοτικῶν Σχολείου τοῦ 'Ορφανοτροφείου, παρουσία τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης Φρειδερίκης, τοῦ 'Υπουργοῦ 'Ανοικοδομησεως κ. Λόντου, συμβούλων τοῦ 'Ιδρύματος καὶ λοιπῶν ἐπισήμων. Τὸ ἐγκαινιασθὲν οἶκημα, ἀνεγερθὲν διὰ στρατωνιστικοῦ σκοποῦς ὑπὸ τῶν Γερμανῶν εἰς τὸν χῶρον τοῦ 'Ορφανοτροφείου, ριζικῶς ἀνεκαινίσθη τῆ συμμετοχῇ τῶν ὀρφανῶν τροφίμων μαθητευομένων τοῦ Συνεργείου ξυλουργικῆς τοῦ 'Ιδρύματος, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰς ἀνάγκας τοῦ Σχολείου.

'Ἄμα τῆ ἀφίξει τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης εἰς τὸν τόπον τῶν ἐγκαινίων, ἐγένετο ἡ ἐπαροὶς τῆς σημαίας, ἐνῶ τμήμα τῆς Προσκοπικῆς 'Ομάδος τοῦ 'Ορφανοτροφείου ἀπέδιδε τιμὰς. 'Ἐν συνεχείᾳ ἐψάλη ἐντὸς τοῦ οἰκήματος ἀγιασμός, μεθ' ὃν ἡ παιδικὴ χορωδία τοῦ 'Ορφανοτροφείου ἔψαλε τὴν φήμην τοῦ Μακ. 'Αρχιεπισκόπου καὶ τὸν Βασ. πολυχρονισμόν. Μετὰ ταῦτα ὁ Διευθυντῆς τοῦ 'Ιδρύματος, ἐντολῇ τῶν παρασταμένων συμβούλων, προσεφώνησε τὴν Βασίλισσαν καὶ ἠὲ χάριστησε τὸν κ. 'Υπουργόν 'Ανοικοδομησεως καὶ τὴν Κοινότητα Βουλιαγμένης διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ 'Ορφανοτροφείου δωρεὰς τῶν. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς ὁμιλίας ταύτης ἐγένετο μικρὰ ἐπίδειξις τῆς χορωδίας τῶν ὀρφανῶν καὶ ἐπηκολούθησεν ὑπὸ τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης ἀπονομὴ βραβείων εἰς τοὺς ἐν τοῖς συνεργείοις τοῦ 'Ιδρύματος ἀριστεύσαντας τροφίμους. 'Ἐν τέλει τῆς τελετῆς ἐψάλη ὁ 'Ἐθνικὸς Ὕμνος.

'Ἐν συνεχείᾳ ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως ἔπισκεφθῇ τὰς ἐγκαταστάσεις τοῦ 'Ιδρύματος καὶ ἐπεθεώρησε τὰ τε κτίρια καὶ τοὺς τροφίμους ἐν τοῖς συνεργείοις τῶν (ξυλουργικῆς, ὕφαντικῆς, ὑποδηματοποιίας καὶ ζωοτεχνίας) μετὰ ζῶηρον ἐνδιαφέρον, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ 'Υπουργοῦ 'Ανοικοδομησεως καὶ τῶν λοιπῶν ἐπισήμων.

Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν ταύτην, ἐκφράσασα τὴν ζωηρὰν αὐτῆς ἱκανοποίησιν διὰ τὴν ἐν τῷ 'Ιδρύματι ἐπικρατοῦσαν τάξιν καὶ πρόδοον, ἀπεχώρησεν ἐν μέσῳ τῶν ἐπευφημιῶν τὸν πληθύνον. 'Ο κ. 'Υπουργὸς ἐπὶ τῆς 'Ανοικοδομησεως ἐδήλωσεν ὅτι θὰ ἐξεκολούθησῃ μετὰ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε ἐνδιαφέροντος νὰ ἐνισχύῃ τὸ 'Ιδρυμα εἰς ὕλικά καὶ μηχανήματα, εἰς τρόπον ὥστε νὰ σημειωθῇ ἀφ' ἑνὸς μεγαλυτέρα πρόδοος καὶ τεχνικὴ ἀνάπτυξις τῶν ἐκπαιδευομένων ὀρφανῶν καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ προκύψῃ βελτίωσις τῶν εἰς κτίρια ἐγκαταστάσεων τοῦ 'Ορφανοτροφείου τούτου τῆς 'Εκκλησίας.

'Αποστολικὴ Διακονία. Κατόπιν προτάσεως τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου τῆς 'Απ. Διακονίας τῆς 'Ι. Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης καὶ ἐγκρίσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου διωρίσθησαν βοηθοὶ 'Ιεροκήρυκες τῆς ὡς ἄνω Μητροπόλεως οἱ 1) Χρ. Χατζηγιάννης, 2) Δ. Δόικος, 3) Γ. Γιωγίος, 4) Π. Σαρναζίδης, 5) Ν. Πετρόπουλος, 6) 'Αρ. Χατζηνικολάου, πτυχιούχοι τῆς Θεολογίας, συμφῶνως τῷ ἀρθρῷ 14 § 2 τοῦ Νόμου 976/46.

'Ωσαύτως κατόπιν προτάσεως τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου τῆς 'Ι. Μητροπόλεως Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης καὶ ἐγκρίσει τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου διωρίσθη βοηθὸς 'Ιεροκήρυξ τῆς ὡς ἄνω Μητροπόλεως ὁ πτυχιούχος τῆς Θεολογίας Β. Μουστάκης.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς 'Απ. Διακονίας προσελήθη ὡς βοηθὸς 'Ιεροκήρυξ τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν ὁ πτυχιούχος τῆς Θεολογίας Δ. Παπαϊωάννου ἢ Σγούρας, ὅστις καὶ ἀπεσπάσθη εἰς τὴν 'Ι. Μητρόπολιν Κομοτινῆς. 'Ωσαύτως κατόπιν προ-

τάσεως τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου τῆς 'Ι. Μητροπόλεως Λευκάδος καὶ 'Ιθάκης καὶ ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου διωρίσθη βοηθὸς 'Ιεροκήρυξ ὁ 'Ιερολογιώτατος Διάκονος Νικήφ. Δεδούσης.

Εἰς ἐρώτημα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κερκύρας κ. Μεθ' οἵου ἂν δύναται, ἐν ἀδυναμίᾳ προσλήψεως βοηθοῦ 'Ιεροκήρυκος, νὰ διαθέτῃ τὸ διὰ τὸ κήρυγμα ἀναγεγραμμένον ποσὸν ἐν τῷ προϋπολογισμῷ τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου τῆς 'Απ. Διακονίας τῆς 'Ι. Μητροπόλεως Κερκύρας εἰς ἐκδοσιν μικρῶν φυλλαδίων, περιεχόντων κηρύγματα καὶ διανεμομένων εἰς τὴν ἐπαρχίαν δωρεάν, τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον ἀπήντησε ἐγκρίνον καὶ ἐπιδοκιμάζον προθύμως τὴν ἐνέργειαν ταύτην.

Τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον ἐν τῇ τελευταίᾳ αὐτοῦ συνεδρίᾳ ἀπεφάσισε τὴν πρόσληψιν τεσσάρων βοηθῶν 'Ιεροκήρυκων τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν, οἵτινες καὶ θὰ ἀποσπασθῶσιν εἰς Μητροπόλιν τῆς Βορείου 'Ελλάδος συμφῶνως τῇ προκηρῦξί, τῇ δημοσιευομένῃ εἰς ἄλλην στήλιν τοῦ παρόντος τεύχους. Παρακαλοῦνται οἱ Σεβ. Μητροπολίται ὅπως διὰ παντός μέσου καταστάσεως γνωστὴν τὴν σχετικὴν προκήρυξιν εἰς εὐρύτερον κύκλον θεολόγων.

'Εξεδόθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 4 τεύχος τῆς «Φωνῆς τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος» ὑπὸ τὸν τίτλον «'Επίσημα Ἐγγραφα κατὰ τῆς αἰρέσεως τῶν χιλιαστῶν». Τὸ φυλλάδιον τοῦτο, ἰκανὸς ἀριθμὸς τοῦ ὁποῦ ἀπεστάλη εἰς ἑκάστην 'Ι. Μητρόπολιν, προορίζεται διὰ τὰς Δικαστικὰς καὶ 'Αστυνομικὰς ἀρχάς, αἵτινες δὲν ἔχουν πάντοτε προχέριους τὰς 'Εγκυκλίους τῆς 'Ι. Συνόδου καὶ τὰς δικαστικὰς ἀποφάσεις.

'Υπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου ἐνεκρίθη ἡ ἐκδοσις φυλλαδίου κατὰ τῶν Χιλιαστῶν ὑπὸ τὸν τίτλον «Χιλιαστοὶ ἢ ψευδομάρτυρες τοῦ 'Ιεχωβά», ὅπερ θὰ κυκλοφορήσῃ προσεχῶς εἰς μέγαν ἀριθμόν.

'Ωσαύτως ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου ἐνεκρίθη ἡ ἐκδοσις φυλλαδίου ὑπὸ τὸν τίτλον «'Απὸ τὰ βασικώτερα προβλήματα τῶν νέων», προοριζόμενον διὰ τοὺς νέους τῶν δύο τελευταίων γυμνασιακῶν τάξεων.

'Υπὸ τῆς 'Αποστ. Διακονίας ἐξεδόθησαν ἐννέα εἶδη καλλιτεχνικῶν διχρῶμων πινακίδων μετὰ ῥητὰ ἐκ τῆς 'Αγ. Γραφῆς καὶ ἄλλας συμβουλὰς. Μέγας ἀριθμὸς τούτων ἀπεστάλη εἰς τὰς φυλακὰς ὁλοκλήρου τῆς χώρας πρὸς ἀνάρτησιν αὐτῶν εἰς τοὺς θαλάμους τῶν κρατουμένων. 'Επίσης ἀριθμὸς τῆς τούτων ἀπεστάλη εἰς τὰς 'Ι. Μητροπόλεις πρὸς ἀνάρτησιν εἰς διάφορα Γραφεῖα, Κατηχητικὰ Σχολεῖα κλπ.

Τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον ἀπεφάσισεν ὅπως ἀποκτήσῃ διὰ τὴν λειτουργοῦσαν Σχολὴν τῶν 'Ιεροκήρυκων, 'Εξομολόγων, Κατηχητῶν τὴν 'Ελληνικὴν σειρὰν τῆς Πατρολογίας τοῦ Migne, ἣτις καὶ παρηγγέλθη.

'Ο κ. Πέτρος Παπαδόπουλος ἐδώρην εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῆς 'Απ. Διακονίας μίαν σειρὰν τῶν ἐκδοθέντων μέχρι σήμερον τόμων τοῦ περιοδικοῦ «Θεολογία».

Διὰ τοῦ ἐκδοθέντος ὑπὸ τῆς 'Απ. Διακονίας βιβλίου τοῦ Τ. Τοῦτῃ «Χριστιανικὴ πίστις καὶ ἐπιστήμη» ἐφωδίσθησαν αἱ βιβλιοθήκαι τῶν Στρατιωτικῶν Μονάδων, τῶν Στρατιωτικῶν Σχολῶν καὶ τῶν 'Εκκλησιαστικῶν Σχολῶν.

*

'Ο δι' ὀλίγας ἡμέρας παραπιδημῶν ἐν 'Αθήναις Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς 'Επιτροπῆς ἐπὶ τῶν 'Εξωτερικῶν ὑποθέσεων τῆς 'Αγγλικανικῆς 'Εκκλησίας Αἰδ. κ. Waddams ἐμίλησε τῇ Δευτέρᾳ 9 τρ. μ. πρὸς τὰ μέλη τοῦ Χριστιανικοῦ Κοινωνικοῦ Κύκλου ἐν τῷ Θεολ. Σπουδαστηρίῳ περὶ τῶν συγκληθησομένων κατὰ τὸ τρέχον ἔτος Συνεδρίων τοῦ Λάμπεθ καὶ τοῦ 'Αμστερνταμ.

Ε Π Α Ρ Χ Ι Α Ι

Μητρόπολις Σύρου-Τήνου

'Υπὸ τῶν Τηνίων ἐπανηγυρίσθη ἡ 125η ἐπέτειος τῆς εὐρέσεως τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης τοῦ ἐν Τήνῳ Προσκυνηματος τῆς 'Υπεραγίας Θεοτόκου. Τὸ γεγονός

έφωρτάσθη καὶ ἐν Ἀθήναις ἱεουργοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σύρου-Τήνου κλ. κ. Φιλαρέτου ἐν τῷ Ι. ναῶ τοῦ ἀγ. Βασιλείου ἐν μέσῳ τῶν Τηνίων πανηγυριστῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΙΝΕΩΣ

Δωδεκανήσος. Ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης Ρόδου κ. Τιμόθεος διατρίψας ἐπὶ δεκαπενθήμερον ἐν ΚΠόλει, ἐνθα ὑπέβαλε τὰ σεβάσματα αὐτοῦ εἰς τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Μάξιμον καὶ τὴν περὶ αὐτὸν Ἱερὰν Σύνοδον, ἐπανήλθεν εἰς Ἀθήνας, συνομιλήσας δὲ μετὰ τῶν ἀρμοδίων περὶ τῶν ἀφορώντων εἰς τὴν διευθέτησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων τῆς Δωδεκανήσου, ἀνέκαμψε τῇ θη τρέχοντος εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Τὸ Πατριαρχικὸν Γραφεῖον Ὑποῦ ἀνήγγειλε περὶ τὰ μέσα παρελθ. Δεκεμβρίου ὅτι ἀπὸ τῆς 22 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς θά ὑφίσταται ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Ἀλεξανδρείας «Πατριαρχικὸν Γραφεῖον Ἑργασίας», ἐκλήθησαν δὲ πάντες οἱ ἄεργοι ἐλληνορθόδοξοι ὅπως προσερχόμενοι ἐγγράφονται «ἐπὶ τῇ ἐλπίδι εὐρέσεως ἐργασίας καὶ ὁπωσδήποτε ἐξοικονομήσεως αὐτῶν».

— Ἀναγινώσκομεν ἐν τῷ «Πανταίνῳ» Ἀλεξανδρείας ὅτι τῇ 20 παρ. Δεκεμβρίου ἡ Α. Θ. Μ. ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφὸρος ἐπεσκέφη ἐν τῷ ἐν Ραμλίῳ ἀνακτόρῳ τοῦ τὸν Βασιλέα τῶν Ἀλβανῶν Ζῶγον τὸν Α', ὅστις μετὰ καὶ τῆς ἀνακτορικῆς του ἀκολουθίας ἀντεπεσκέφη τὴν Α. Θ. Μ. αὐθήμερὸν τὸ ἀπόγευμα. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπισκέψεως ὁ μὲν Βασιλεὺς ἀπένευε εἰς τὸν Πατριάρχην τὴν Μεγάλην Ταϊνίαν τοῦ Β. Τάγματος τοῦ Σκεντέρμπεη, ὁ δὲ Πατριάρχης ἀπένευε εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Μεγαλόσταρρον τοῦ Τάγματος τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου. Ἡ Α. Θ. Μ. ἀπένευε τὸ Παράσημον τοῦ Ἀγίου Μάρκου β' τάξεως εἰς τοὺς συνοδούντας τὸν Βασιλέα αὐλοικούς.

— Περὶ τὰς παραμονὰς τῶν Χριστουγέννων ἡ Α. Θ. Μ. ὁ Πατριάρχης ἔλιθοποίησε τὰ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Καίρω διάφορα ἑλληνικά σωματεία, τὰ διαφημίζοντα διοργανῶσιν «Ρεβεγιόν» κατὰ τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων, ὅτι διὰ λόγους σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἑορτὴν ἀπαγορεύει τὰ τοιαῦτα «Ρεβεγιόν», «καθότι ταῦτα λαμβάνουν χώραν καθ' ἦν στιγμὴν οἱ χριστιανοὶ προσέρχονται εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς ὅπως δοξολογήσωσι τὸν καταδεχθέντα ἐν φάτνῃ γεννηθῆναι Σωτῆρα καὶ Κύριον». Ἐν ἐπιστολῇ δὲ αὐτοῦ πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς Ἑλληνικῆς Λέσχης Ἀλεξανδρείας ὁ Πατριάρχης, χαρακτηριστὶκά τὸ ἔξιμον τοῦτο «ξένον πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀνατολικοὺς καὶ ἀντιχριστιανικόν, καθ' ὅσον τὸυλάχιστον παρακώλυε τοὺς ἡμετέρους χριστιανούς νά παραστῶσι, καθ' ὃ ἔχουσι καθῆκον, εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν πρὸς δοξολογίαν τοῦ διὰ τῆς θείας Ἐνσαρκώσεως Αὐτοῦ τὴν ἐπί γῆς εἰρήνην πρυτανεύσαντος», προσέθετεν ὅτι «θὰ ἔπρεπεν ἔτι μάλλον κατὰ τὴν νύκτα ἰδίως ταύτην νά μὴ ἐπιχειρηθῇ ἢ καὶ νά ἐκσυριχθῇ διὰ παντός τὸ ἔξιμον τοῦτο, ἀντ' αὐτοῦ δὲ πάντες ἡμεῖς ὡς Ἕλληνας Ὀρθόδοξοι ὁμαδικῶς καὶ μετὰ χάριτος νά προσέλθωμεν εἰς τὸν ἱερὸν ναόν, καὶ μόνον, διὰ νά ἀκούσωμεν τὴν ἐξ οὐρανῶν παρήγορον φῶδὴν «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη».

— Περὶ τὰ μέσα τοῦ παρ. Δεκεμβρίου ὁ ἐν Αἰγύπτῳ ἀγγλικανὸς Ἐπίσκοπος Σεβ. Δρ Ἀλλεν, προσελθὼν εἰς ἐπίσκεψιν τῆς Α. Θ. Μ. ἐνεχείρισεν ἐπιστολὴν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Καντερβούριας, δι' ἧς ὁ Πατριάρχης προσεκαλεῖτο εἰς τὸ ἐν Λάμπεθ Συνέδριον τοῦ Ἰουρίου τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους.

— Δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ πρὸς τὴν Α. Θ. Μ. τὸν Πατριάρχην ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν τῆς Ἑλλάδος κ. Ἀλέξ. Σακελλαρίου ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Πάπαν ὅτι ἀπενεμήθη αὐτῷ τὸ Ἀναμνηστικὸν Μετάλλιον τοῦ Ἑλληνοϊταλογεραμικοῦ πολέμου 1941-1945 «διὰ τὴν βοήθειαν, ἦν ἡ Α. Θ. Μ. προσέφερεν εἰς τὸ Β. Ναυτικὸν πρὸς εὐδόωσιν τῶν κατὰ θάλασσαν διεξαχθεῖσων ἐπι-

χειρήσεων εἰν Μεσόγειον-Ἀτλαντικὸν-Ἰνδικόν» καὶ ὅτι τὸ σχετικὸν δίπλωμα θέλει ἀπονεμηθῆ Αὐτῷ ἐν καιρῷ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς ἐν Ρωσίᾳ Ἐκκλησίας συνελεθούσα τῇ 12 Δεκ. 1947 ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Μ. τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξίου ἀπεφάσισε νά παραπέμψῃ εἰς τὸ Πνευματικὸν δικαστήριον τὸν ἐν Ἀμερικῇ Μητροπολίτην Θεόφιλον καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν τέσσαρας ἀρχιερεῖς ὡς ἐπιμόνως ἀρνηθέντας τὴν ἕνωσιν μετὰ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, ἐπέβαλε δὲ εἰς αὐτούς καὶ τὴν πεινὴν τῆς ἀργίας. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀνεκοίνωσε πρὸς τοὺς ἐν Ἀμερικῇ ρώσους ἱεράρχας καὶ τὸν κλῆρον δι' ἰδίας Ἐγκυκλίου, ἐν ἣ ἔξιτοροῦνται τὰ τῆς δημιουργίας ἐκκλησιαστικοῦ χάους εἰς τὰς τάξεις τῶν ἐν Ἀμερικῇ ὀρθοδόξων ρώσων.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΚΥΠΡΟΥ

Ἐν τῷ ἐνθρονιστηρίῳ τοῦ λόγῳ ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου Μακάριος, ἀφοῦ ἠυχάριστησε τὴν Ἐκλογικὴν Συνέλευσιν διὰ τὰ πρὸς τὸ πρόσωπόν του αἰσιθήματα τῆς ὡς καὶ τὸν ἀγιάτατον ἀποστολικὸν καὶ Πατριαρχικὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον διὰ τὴν φιλόστοργον αὐτοῦ περὶ τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου μέριμναν, μετὰ συγκινήσεως δ' ἐμνημόνευσε τοῦ προκατόχου τοῦ Λεοντίου, ἐξήγγειλεν ὅτι πρῶτιστον μέλημά του ἔσται ἡ ἀνόφωσις τῆς πνευματικῆς καὶ ὕλικῆς θέσεως τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς νήσου, τονίσας ὅτι «ἵνα ἀποκτήσωμεν κλῆρον μετὰ μορφώσεως ἀληθῶς χριστιανικῆς, ἀνάγκη νά ἐξασφαλίσωμεν αὐτῷ καὶ μέσα ζωῆς καλότερα, νά δώσωμεν αὐτῷ συντήρησιν ἀξιοπρεπῆ, ἀνάλογον πρὸς τὴν ὕψηλὴν αὐτοῦ ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν». Παράλληλον πρὸς τὸ ἔργον τοῦτο σπουδασμα αὐτοῦ διεκήρυξε τὴν ἔσριν τῆς διαρέψεως ἐν τῷ λαῷ, τὴν πρυτάνευσιν τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ὁμονοίας ἐν αὐτῷ. Ὑπέσχετο ἐπίσης τὴν ἐπιδιώξιν τῆς σπυκνώσεως τοῦ θείου κηρύγματος, τὸν πολλαπλασιασμόν τῶν κατηχητικῶν σχολειῶν καὶ τῶν θρησκευτικῶν σωματείων, τὴν ὑποστήριξιν καὶ ἐξάπλωσιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ τύπου ὡς καὶ τὴν πληρεστέραν ὁργάνωσιν ἀσκήσεως τῆς φιλανθρωπίας καὶ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς ἐθνικῆς παιδείας, ἐξῆψε δὲ ὡς στενώτατα συνδεδεμένη μετὰ τῶν πνευματικῶν του τούτων καθηκόντων καὶ ἀχώριστον τὴν μέριμναν καὶ προσπάθειαν τοῦ διὰ τὴν ἐθνικὴν ἀποκατάστασιν τῆς νήσου. «Μετὰ τοῦ φιλοθρήσκου καὶ φιλοπάτριδος Κυπριακοῦ Λαοῦ θὰ συνεχίσω ἐπιδιώκων πάσῃ δυνάμει καὶ πάσῃ θυσίᾳ τὴν Ἐνωσιν καὶ μόνον τὴν Ἐνωσιν καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ Ἐνωσιν. Τὸ διὰ συνταγματικὰς μεταρρυθμίσεις καὶ αὐτονομίαν καὶ οἰκονομικὴν εὐμερίαν ριφθέν δέλεαρ δὲν πρόκειται νά παραπλανήσῃ καὶ παρασύρῃ ἡμᾶς εἰς ὑποστολὴν τῆς ἐνωτικῆς σημαίας, ἧτις μένει καὶ θὰ παραμένῃ ὕψηλὰ πάντοτε καὶ ὑπερφάνως ἀναπεπταμένη. Τὸ ἐπ' ἐμοὶ καθῆκον ἀπαράβατον ἔχω νά ἀναλάβω καὶ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τούτου βήματος κατὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ταύτην ἡμέραν: «Ἐάν ἐπιλάθωμαι σου Ἑλλάς, ἐπιλησθεὶς ἡ δεξιὰ μου, κοληθηθεὶς ἡ γλῶσσά μου τῷ λάργγι μου, ἐάν μὴ σοῦ μνησθῶ, ἐάν μὴ προανατάξωμαι τὴν Ἐνωσιν ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς εὐφροσύνης μου».

«Μακρὰν ἢ λιποψυχία καὶ ἡ αὐταπάτη. Ἐθνικὴ σωτηρία μόνον ἐν τῇ Ἐνώσει ἐξασφαλίζεται. Συντελουμένη ἢ Ἐνωσις θὰ ἀποτελέσῃ τὴν ἀφετηρίαν παντοειδοῦς διὰ τὸν Κυπριακὸν λαὸν προόδου καὶ ἀκμῆς. Ἡ ἱστορία διδάσκει ἀψευδῶς, ὅτι προάγονται καὶ εὐμεροῦσι μόνον οἱ ἐλευθεροὶ λαοί, οἱ τελοῦντες ὑπὸ Κυβέρνησιν θυμαίων καὶ ὁμόγλωσσων καὶ ὁμόδοξων, εἴτε μικροί, εἴτε μεγάλοι εἶναι οὗτοι. Ὄταν, τῇ θείᾳ βοηθείᾳ, ἡ πολυφιλητος ἡμῶν πατὴρ ἀποδοθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Μητρὸς αὐτῆς Ἑλλάδος, ὅταν ὁ σκοπός, πρὸς ὃν ὄλη ἡ ζωὴ μου ἀπέβλεπεν, ἐπιτευχθῇ, πράγμα ὄπερ ἔχομεν πᾶν δικαίωμα νά ἀναμένωμεν ὡς οὐχὶ πολὺ ἀπομεμακρυσμένον, δὲν θὰ ἔχω ἢ νά ἀναφωνήσω πρὸς τὸν ἰθύνοντα τὰς τύχας τῶν λαῶν Βασιλέα τοῦ

παντός, ως ο δίκαιος Συμεών: «Νὼν ἀπολύεις τὸν δοῦλον σου Δέσποτα».

—Ο Μακάρ. Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου ἀπέλυσε Ἐγκύκλιον πρὸς τὸ ποίμνιον τῶν χηρευουσῶν μητροπόλεων Πάφου, Κιτίου καὶ Κυρηνείας, ἰδι' ἧς προσκαλεῖ τοὺς χριστιανοὺς ὅπως ἐκλέξωσι τοὺς ἀντιπροσώπους των, οἵτινες μετὰ τῆς Ἱ Συνόδου καὶ τῶν ἀξιωματούχων κληρικῶν θὰ ἐκλέξωσι τοὺς μητροπολίτας.

—Ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος περὶ τὰ μέσα Ἰανουαρίου εἶχε συγκαλέσει ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Παγκύπριον Συνέλευσιν πρὸς διάσκεψιν ἐπὶ τοῦ ἀποτελεσματικώτερου τρόπου παροχῆς βοηθείας ἐκ μέρους τῆς Κύπρου εἰς τὴν κατὰ ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν ἀγωνιζομένην Μητέρα Πατρίδα. Κατ' αὐτὴν ἀπεφασίσθη ὅπως ἀρχίσῃ ἀμέσως καθ' ἅπασαν τὴν νῆσον ἕρπας, πρῶτου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου δόντος τὸ παράδειγμα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Πληροφορίαι ἐκ Σόφιας ἀναφέρουν ὅτι ὁ Ἐξάρχος Βουλγαρίας Σεβ. Στέφανος ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Σαβέλσκη ἐξεδωκε βιβλίον φέρον τὸν τίτλον «Τὸ κοινωρικὸν πρόβλημα ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου». Ἐν αὐτῷ οἱ συγγραφεῖς κατακρίνοντες τὰς ὑλιστικὰς θεωρίας τοῦ κομμουνισμοῦ ἐξομοιώνου ἀυτὰς πρὸς τὰς φασιστικὰς. Κατὰ τὰς αὐτὰς πληροφορίας, τὸ ἐπίσημον ἐν Ρωσίᾳ κομμουνιστικὸν ὄργανον «Νόβινι» ἐν ἄρθρῳ ἐπιτιθεμένον δριμέως κατὰ τοῦ βιβλίου τούτου, ἠξίωσε τὴν τιμωρίαν τῶν ἐν λόγῳ συγγραφέων, ὡς καὶ πάντων τῶν συντελεσάντων εἰς τὴν ἔκδοσίν του.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΣΜΟΣ

Ἡ Συνέλευσις τοῦ Lambeth θὰ συγκροτηθῇ τῇ 1 Ἰουλίου, θὰ διαρκέσῃ δὲ μέχρι τῆς 8 Αὐγούστου ἐν. ἔτους. Τὸ ὑπὸ συζήτησιν γενικὸν θέμα θὰ εἶνε «Ὁ Θεὸς ἐν τῷ κόσμῳ του καὶ τῆ Ἐκκλησία του», θὰ ὑποδιαιρηθῇ δὲ εἰς τὰ ἀκόλουθα θέματα: α) «Ἡ περὶ τοῦ ἀνθρώπου χριστιανικὴ διδασκαλία» (σχέσις του πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὸν Θεόν, τὸ διὰ τὸν ἄνθρωπον χριστιανικὸν Εὐαγγέλιον, ὁ χριστιανικὸς τρόπος τῆς ζωῆς διὰ τὸν ἄνθρωπον).—β) «Ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ σύγχρονος κόσμος» (αἱ σύγχρονοι περὶ κράτους ἔννοιαι, ἡ διεθνὴς τάξις καὶ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα, ἡ στρατευομένη Ἐκκλησία).—γ) «Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας» (ἡ φύσις καὶ ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας, αἱ ἀγγλικανικαὶ σχέσεις πρὸς τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας: τὴν Ἐπισκοπικὴν, τὴν Μὴ-Ἐπισκοπικὴν, τὴν τῶν δυτικῶν Ἰνδιῶν, ἡ Οἰκουμενικὴ Κίνησις).—δ) «Αἱ ἀγγλικανικαὶ Ἐκκλησίαι» (αἱ παραδόσεις καὶ αἱ εὐθύναι των, τὰ ἰδεώδη καὶ οἱ τύποι προσευχῆς, ζητήματα διοργανώσεως).—ε) «Ζητήματα ἀνατεθέντα εἰς τὴν Διάσκεψιν ὑπὸ μελῶν Ἐκκλησιῶν (ὁ γάμος, ἡ μεταξὺ Βαπτίσματος καὶ Χρίσματος σχέσις, αἱ διακόνισαι).

Ἡ πρώτη Συνέλευσις τοῦ Λάμπεθ συνεκλήθη τῷ 1867, ἀπετελέσθη δ' ὑπὸ 76 ἐπισκόπων. Τὴν τοῦ 1930 ἀπῆρτισαν 307 Ἐπίσκοποι. Ὑπολογίζεται ὅτι ἐφέτος τὰ μέλη της θὰ εἶνε πολυαριθμότερα.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἡ φωνὴ τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας»: Ἐπίσημα ἔγγραφα κατὰ τῆς αἰρέσεως τῶν χιλιαστῶν.

Φ. Κόντογλου Βίος καὶ πολιτεία τοῦ Βλασίου Πασκάλ τοῦ διὰ Χριστὸν Σαλοῦ, καθὼς καὶ ρητὰ καὶ διαλογισμοὶ του γυρισμένοι στὰ ἑλληνικά. Ἐκδότης Ἰωάννης Δ. Κολλάρος καὶ Σία. Ἀθήναι 1947 (σ. 53).

Ἰωάννου Ἀγ. Παπαϊωάννου, Θρησκεία καὶ ἀνεξάρτητος ἠθικὴ Μελέτη ἀπολογητικὴ καὶ κοινωνικὴ. Πάτραι, 1947 (σ. 88).

Δ. Σπ. Εὐσταθοπούλου, Ἐνας κοινωνικὸς ἥρωας. Ἀθήναι 1948 (σ. 44).

Γ. Βαλέτα Ἀνθολογία τῆς δημοτικῆς πεζογραφίας. Τόμος δεύτερος, ἀπὸ τὸ Σολωμὸ ὡς τὸν Ψυλάρη. Ἐκδότης Πέτρος Ράνος, Ἀθήνα 1947 (σελ. 18+648).

Δημ. Σισιλιάνου—Νικ. Καρμύρη Ὁ ποιητῆς Δελῆς, Ἀθήνα 1947 (σελ. 94).

Πρεσβ. Ἰωάννου Σπ. Ράμφου π. θ., Ὁ Λευτερεῦσιν Σίφνου. Συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Σίφνου, Ἀθήναι 1948 (σ. 24, μετ' εἰκόνων).

Θ. Γ. Κουγιουμτζέλη Ὑφηγητοῦ ἐντεταλμένου τῆς Ἀνωτέρας Φυσικῆς, Πυρηνικῆς Φυσικῆς: πυρηνικαὶ ἀντιδράσεις, κοσμικὴ ἀκτινοβολία. Μετὰ Προλόγου τοῦ Καθηγητοῦ Δ. Χόνδρου. Ἀθήναι 1947 (σ. 190).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται, δέον δὲ νὰ ᾖνε εὐανάγνωστα καὶ γεγραμμένα ἐπὶ τῆς μιᾶς μόνον δ-φωας τοῦ χάρτου.

Ἐπιστολαί, ἄρθρα, βιβλία, περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες ἐπ' ἀνταλλαγῆ: Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Ἐκκλησίας», Ὁδὸς Μοσχονησίων 12Α Ἀθήνας 8. [Τηλέφ. 82,219].

Ἐργὰν Μητροπόλεων Μαρωσίας καὶ Θάσου: νεοχειροτονηθέντες ἐφημέριοι ἐνεγράφησαν. Αἶδεσ. Ἀμβρ. Μαργακουδάκη: Ἄνω Βιάννον, Μιχαὴλ Καλαβρυτινὸν Μαγουλάν, Πάνον Παπαναστασίου Κοπανάκιον: αἱ διευθύνσεις σας ἐτακτοποιήθησαν. Αἶδεσ. Γ. Κωστοῦδην Τριανταφυλλιά: τὸ φύλλον ἐστέλλετο κανονικῶς εἰς Τριανταφυλλιά Νιγρίτης. Ἐφεξῆς ἀποστέλλεται Τριανταφυλλιά Βισαλτίας. Αἶδεσ. Παναγ. Καφῶν Ἀμυγδαλεῶνα: Γράψατε εἰς ποῖαν διεύθυνσιν ἐλαμβάνετε μέχρι τοῦ Ἀπριλίου 1947 τὸ φύλλον.

Συνδρομαὶ καὶ ἐμβάσματα διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς: Πρὸς τὸν Διαχειριστὴν τοῦ Περιοδικοῦ «Ἐκκλησίας», Ἀθήνας (Κ), ὁδὸς Φιλοθέης 19.

Πᾶσα μεταβολὴ διευθύνσεως δέον νὰ μᾶς ἀνακοινουθῇ ἀμέσως, σημειουμένης ἀπαραιτήτως τῆς θέσεως, ἐξ ἧς ἡ μετάθεσις. Ἄνευ τῆς σημειώσεως ταύτης ἀποβαίνει ἀδύνατος ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς τὴν νέαν διεύθυνσιν.

ΔΙΑ ΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ

Παρακαλοῦνται τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Συμβούλια τῶν Ἱ. Ναῶν ὅπως καταθέσωσιν εἰς τὰ τοπικὰ Τ.Α.Κ.Ε. τὴν νόμιμον συνδρομὴν ὑπὲρ τοῦ Περιοδικοῦ «Ἐκκλησία» διὰ τὸ ἔτος 1947/48, δριμοθεῖσαν εἰς ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ ζητηθὲν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος. Ἐπίσης δέον νὰ καταθέσωσι καὶ τὴν τυχὸν καθυστερουμένην συνδρομὴν τοῦ ἔτους 1946/47. Ὑπὸ τῶν Ἱ. Ναῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων ἡ κατάθεσις δέον νὰ γεινη εἰς τὸ Κεντρικὸν Τ.Α.Κ.Ε.

= ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ =

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ

«Περὶ προσλήψεως βοηθῶν Ἱεροκηρῶν»

Προκειμένου ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νὰ προσλάβῃ τέσσαρας βοηθοὺς Ἱεροκῆρκας συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 14 τοῦ Νόμου 976)46 διὰ τὴν θεραπείαν τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Βορείου Ἑλλάδος καλεῖ τοὺς βουλομένους ἐκ τῶν Πτυχιούχων τῆς Θεολογίας, Κληρικῶς ἢ Λαϊκοῦς, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ὑποβάλλωσιν εἰς αὐτὴν (Φιλοθέης 19—Διεύθυνσιν Θεοῦ Κηρύγματος), σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀκολουθῶν στοιχείων:

- 1) Ἀντίγραφον τοῦ Πτυχίου
- 2) Ἀντίγραφον Ποινικοῦ Μητρώου
- 3) Σύντομον βιογραφικὸν σημείωμα.

Διὰ πλείονας πληροφορίας ἀπευθυντέον πρὸς τὴν Διεύθυνσιν Θεοῦ Κηρύγματος τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ἐν Ἀθήναις τῇ 3ῃ Φεβρουαρίου 1948.

(Ἐκ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας)

[1] ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Καλείται ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἰωακείμ Ραφτόπουλος, ἀγνώστου ἤδη διαμονῆς, ὅπως ἐμφανισθῆ ἐνώπιον ἡμῶν ἐν Διδυμοτείχῳ καὶ ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει τῇ 26ῃ Φεβρουαρίου ἑ. ἔ. ἡμέρα Πέμπτη καὶ ὥρα 10 π. μ. ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ πρόσαγωγῇ ψευδοῦς τίτλου σπουδῶν, ὑπεξαίρεσι τοῦτου ἐκ τοῦ οἰκείου φακέλλου, ἐγκαταλείπει θέσεως, καταχρήσει χρημάτων, νοσησῶν ἄλλοτρίων πραγμάτων καὶ βίῳ ἀντιπίπτοντι τῷ ἱερατικῷ σχήματι.

Ἐν Διδυμοτείχῳ τῇ 16ῃ Ἰανουαρίου 1948

Ὁ Πρόεδρος

τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου

† Ὁ Διδυμοτείχου καὶ Ὁρεστιάδος Ἰωακείμ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 46 καὶ 48 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200)1940 «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα ἵνα καταλάβωσι τὴν ὀργανικὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ ἐν Κουβαρᾷ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικὰ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων. Ἐν Κηφισῷ τῇ 6 Φεβρουαρίου 1948,

† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Ἰάκωβος

Ἱ. Μητρόπολις Κερκύρας καὶ Παξῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 46 καὶ 47 τοῦ Νόμου 2200)1940 «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων», τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 536)1945 «περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ὀρθοδόξου ἐφημεριακοῦ κλήρου κλπ.» τὸ ἄρθρον 28 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 540)1945 «περὶ ἐκκλησ. ἐκπαιδεύσεως» καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 83719 καὶ ἀπὸ 7-10-46 Ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου Ἐρησκειῶν καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τακτικῶν ἐφημερίων τῶν ἱερῶν ναῶν Ταξιάρχου Δραγοτινῶν καὶ ἁγίας Μαρίνης Σπαρτεροῦ, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλω-

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ

ΩΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ ΔΡΧ. 15.000

Η ΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΒΑΘΟΣ

ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΔΡΧ. 5.000

Η ΤΡΙΑΣ ΤΩΝ ΥΨΙΣΤΩΝ ΑΕΙΩΝ

ΤΟΥ ΑΛΗΘΟΥΣ, ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΓΑΘΟΥ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΣΚΟΠΙΑΣ

ΔΡΧ. 5.000

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΗ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ

ΔΡΧ. 5.000

Ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς «Ἐκκλησίας»

Οἱ ἐμβάζοντες τὸ ἀντίτιμον 10 ἀντιτίπων ἕξ ἐκάστου τῶν βιβλίων τούτων λαμβάνουν ἐν ἐπὶ πλέον δωρεάν

σιν ἡμῖν τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 48 τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ, ἵνα ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι ἐφημέριοι τῆς ἐν λόγῳ ἐνορίας. Περισσότερας πληροφορίας εἰ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι προσερχόμενοι εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς ἱεράς Μητροπόλεως. Ἐν Κερκύρα τῇ 31 Ἰανουαρίου 1948.

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν Μεθόδιος

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ

Ἐκάστην Τρίτην 6 1/2 μ.μ. καὶ ἐκάστην Παρασκευὴν 5.50' σὰς ὁμιλεῖ ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦ Ῥαδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῶν Ἀθηνῶν. Παρακολουθήσατε τὰς ὁμιλίας καὶ καταστήσατε αὐτὸ γνωστὸν καὶ εἰς ἄλλους.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

- 1) ΕΚΛΟΓΗ ΕΚ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ (Δρχ. 7.000).
- 2) Τ. ΤΟΤΗ: ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΙΣΤΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ (Μετάφρασις Παναγιωτίδου Δρ. 3000)
- 3) ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΔΕΟΜΕΝΗΣ ΔΙΑ ΤΑ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ (Δρχ. 200).
- 4) Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ (Διανέμεται δωρεάν).
 - α) Ὀλίγα χρυσὰ λόγια σὲ μὴ ἀμαρτωλῇ
 - β) Πρὸς τὸν τραυματιῶν
 - γ) Χριστοῦγεννα σὴ φυλακῇ
 - δ) Ἐπίσημα ἔγγραφα κατὰ τῆς αἰρέσεως τῶν Χριστιανῶν.

Ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν εἰς πάντα διαβιβάζοντα τὸ ἀντίτιμον εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Φιλοθέης 19. Τὰ δωρεὰν παρεχόμενα διανέμονται διὰ τῶν Ἱ. Μητροπόλεων.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἰδιοτῶν	Δρχ. 12.000
Φοιτητῶν καὶ σπουδαστῶν Ἱερατικῶν	
Σχολῶν	6.000
Ἐξωτερικοῦ	Δολλ. 6
Τιμὴ ἐκάστου φύλλου	Δρχ. 1.000
Ἡκοησῆεις ἐκλογῆς ἱερῶν:	
1) διὰ μόνην θέσιν	5.000
2) διὰ πλείονας τῆς μᾶς ἐν τῇ αὐτῇ	
Προκηρῶσαι ἐκάστη πρὸς δραχμᾶς	3.000
Ὁδὴμία Προκηρῶσαι θὰ δημοσιεύεται μὴ συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου αὐτῆς.	
Αἱ συνδρομαὶ προκαταβάλλονται.	

"ΕΚΚΛΗΣΙΑ,"

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

† Ὁ Πολυανῆς ΙΩΑΚΕΙΜ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου, Ἀκαδημαϊκός

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΦΥΤΡΑΚΗΣ

Ὑφηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Π. Σ. ΜΑΝΩΛΕΣΗΣ

Ἐν Ἀθήναις τύπος «Φοῖνικος», Λεοννάτου 4